

j.e. van den brink

**het
FUN-
DA-
MENT**

**van
het
geloof**

**hebr.
6:1-3**

j.e. van den brink

**HET
FUNDAMENT**
van het geloof

WWW.RHEMAPRINT.NL

'Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen van bekering van dode werken en van geloof in God van een leer van dopen en van oplegging der handen, van opstanding der doden en van een eeuwig oordeel; en dat zullen wij doen, indien God het vergunt.'

Hebr. 6.1-3

INLEIDING

Een duidelijk doel

In de bijbel is geen geloofsbelijdenis opgesteld, waarmee u moet instemmen of die u zou moeten ondertekenen, maar er is een weg ten leven aangewezen, die begaan moet worden om het doel te bereiken dat God met de mens voorheeft. Heel duidelijk is dit doel in bovenstaande teksten aangegeven, namelijk het volkomene of de staat van geestelijke volwassenheid. We lezen daarvan ook in 2 Tim.3:16: 'Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust'.

De bijbel vergelijkt het opgroeien van een geestelijk mens bij het bouwen van een huis, bij het verrijzen van een tempel Gods in de geestelijke wereld. Vele kleine tempels tezamen gevoegd, vormen een machtig bouwwerk, de gemeente. De bouw begint met het leggen van het fundament; zo behoort het in ieders leven toe te gaan. Paulus had het fundament in de door hem gestichte gemeenten gelegd, en schreef: 'Een ander fundament dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen' (1 Cor.3:11). Op deze fundering moet verder gebouwd worden.

In dit boekje willen we zien uit welke onderdelen het fundament bestaat, en hoe het de boze de eeuwen door, gelukt is om het te ondermijnen, te beschadigen en te vernielen. Waar de bijbelse pijlers niet gelegd zijn, kan geen degelijk bouwwerk verrijzen. Het is daarom geen wonder, dat u na tweeduizend jaar christendom nog steeds zit bij de puinhopen van het huis Gods, de kerk. Er is daar over het algemeen geen overwinning over de vijanden van God en de mens, terwijl dit toch zo ontzaglijk belangrijk

is, want deze vijanden willen de bouw van het geestelijk huis beletten of saboteren, door leugen, zonde en ziekte. In ons schriftgedeelte wordt gesproken over deze eerste beginselen van het christendom. Wanneer u de daar genoemde fundamentele waarheden aanvaard hebt, kunt u volgens de schrijver van de Hebreeënbrief zich spoeden tot de volle wasdom. Wanneer deze grondvesten bij u echter ontbreken, is geestelijke volwassenheid niet te realiseren. Het is daarom niet te verwonderen, dat het streven naar de volmaaktheid bij vrijwel alle christenen als het jagen naar een hersenschim gezien wordt.

Jezus vroeg eens aan een rijke, godvrezende jongeling: 'Wil je volmaakt zijn?' Welk een aanbod! De Heer vroeg of deze jongeman het verlangen had, op Hemzelf te gelijken. Deze ging er echter niet op in, want hij had liever aardse goederen dan hemelse. Indien u aan het beeld van de Zoon Gods gelijkvormig wilt worden, zoals Romeinen 8:29 zegt, zult u zich allereerst bezig moeten houden met het fundament. Dat zal in uw leven gelegd moeten worden, wilt u het doel van God bereiken.

BEKERING

De eerste stap die u moet doen om op de weg van het ware leven te komen is uw bekering. Het evangelie van Jezus Christus begint met de oproep: 'Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen' (Matth. 4:17). Er is dus een verandering van het hart nodig; dat betekent een totale vernieuwing van uw onzichtbare, inwendige mens. Dan alleen kunt u het Koninkrijk Gods binnengaan, waar u 'rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest' vindt (Rom. 14:17). In uw oude, onbekeerde toestand bent u voor God dood vanwege uw zonden. Niemand kan twee heren dienen. Niemand kan met de boze contact hebben, en echt leven, want leven is uit God. 'Dood zijn' betekent gemeenschap hebben met het rijk der duisternis en in dienst staan van de demonen. Wanneer u deze slechte geesten gehoorzaamt, belonen zij u met de dood, dat is met vervreemding van God. In Romeinen 6:23 staat: 'Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood' en in Jesaja 59:2 lezen we: 'Maar uw ongerechtigheden zijn het, die scheiding brengen tussen u en uw God'.

Wanneer u zich bekeert, maakt u zich los van de vijand. U zegt hem de gehoorzaamheid op en u wendt zich af van deze overweldiger door wie u naar de dood gevoerd wordt. Innerlijk scheurt u zich los van uw begeleiders en onderdrukkers en luistert niet langer meer naar de leugens van deze boze machten. U maakt uw vermoeide, en met zondes Schuld beladen menselijke geest los van de duisternis en richt deze op Jezus Christus, de heil-brenger en de vernieuwen van uw leven. Bekering betekent voor u tevens toevlucht nemen tot God (Hebr.6:18).

Waarom hebben alle eeuwen door mensen zich bekeerd? Het antwoord luidt: omdat zij het evangelie beluisterden of

lazen. Hierdoor werd in hen het verlangen geboren een andere, geestelijke weg in te slaan. Zij maakten hun blik los van dit tijdelijke leven en richtten die op God. Zij hoorden van de rijkdommen van het Koninkrijk der hemelen, dat is de geestelijke of onzienlijke wereld. Daar is God, die geest is, de schepper van hemel en aarde; daar leeft Jezus Christus, de verlosser der mensen; daar zijn de heilige engelen, die uitgezonden zijn om de mens te dienen en daar worden de overwinningen behaald op het rijk van satan, die de overste der wereld genoemd wordt. Zij vernamen wat God door het evangelie van Jezus Christus van een gebonden en onderdrukt mens kan en wil maken.

Er worden een volkomen vrijheid en herstel in het vooruitzicht gesteld en de mogelijkheid voorgehouden, een volwaardig zoon van de hemelse Vader te worden. De apostel sprak eens: 'Die ons geroepen heeft door zijn heerlijkheid en macht, door deze zijn wij met kostbare en zeer grote beloften begiftigd, opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de goddelijke natuur' (2 Petr.1:4).

De mens bekeert zich meestal niet, omdat hij in nood geraakt, maar omdat hij de rijkdommen van Gods beloften opmerkt. Evangelieverkondiging is het brengen van een goede tijding. In Amos 4 staat, dat de Heer zijn oordelen onder het volk zond, maar vele malen wordt daar herhaald: 'Toch hebt gij u niet bekeerd'. Ook in het boek Openbaring lezen we, dat God de schalen van zijn gramschap over de aarde uitgiet, maar dat de mensen zich niet bekeerden van hun boze werken. Prediking van hel en verdoemenis brengt de hoorders wel in angst en nood, maar bewerkt geen bekering. Is het dan niet waar dat sommige mensen die in moeilijke situaties verkeren of die ziek zijn, tot bekering komen? Natuurlijk, maar ze zullen zich alleen veranderen wanneer ze horen van de beloften van redding

en heil. Niet de nood of de ziekte vormt de aanleiding van zulke bekeringen, maar het aanbod van genade en ontferming. In het nieuwe verbond wordt 'een hoorn des heils opgericht' (Luc.1:69).

Het evangelie is aantrekkelijk voor ieder die leven wil en voor altijd gelukkig wil zijn. De blijde boodschap lokt, en de mens kiest wie hij voortaan volgen gaat. Vele mensen hebben alleen oog voor wat het tijdelijke leven biedt. Zij verlangen te eten, te drinken; ze zoeken naar genot, rijkdom en aardse eer. Om van deze zaken steeds meer te ontvangen, nemen zij contact op met de zonde; zij hebben de duisternis liever dan het licht. Hoogstens willen zij door de kerkgang en het onderhouden van uitwendige vormen, ceremonieën en wetten, trachten de eeuwige dingen in het voorbijgaan mee te nemen. Zij weigeren echter de beslissende stap te doen, door eerst en bovenal het onzichtbare Koninkrijk Gods te zoeken en de hemelse gewesten binnen te gaan. Zij kiezen de aarde die voorbijgaat en niet de hemel met het onzienlijke dat blijft. Hun wil bepaalt deze keuze, want de wil richt het leven op hetgeen lokt. Jezus sprak daarom van zulke dwazen: 'Ik heb u willen bijeenvergaderen, maar gij hebt niet gewild' (Matth. 23:37).

Er zijn mensen die beweren dat een zondaar niet voor Christus kiezen kan. Zij zeggen dat een mens zich niet bekeren kan, maar dat hij wachten moet tot God dit doet. Maar Jezus sprak: 'Bekeert u en gelooft het evangelie' (Marc.1:15). Ook Petrus gaf op de pinksterdag op de vraag: 'Wat moeten wij doen, mannen broeders?', als eerste antwoord: 'Bekeert u!' Wanneer nu de Here God zegt dat de mens zich bekeren moet, maakt men Hem tot een leugenaar en een redeloze, indien men deze eis als onwaarachtig, ongemotiveerd en onuitvoerbaar voorstelt. Maar is een mens niet dood door misdaden en zonden?

Hoe kan een dode zich dan bekeren? Dit dood zijn betekent dat de mens naar geest en ziel geen gemeenschap met God heeft, die leven is. Al is de mens geestelijk dood, dan is hij toch nog in staat te wandelen, te eten, te horen, te denken, te voelen en door geloof kennis te verzamelen. Hij kan zelfs met zijn geest invloed uitoefenen op andere personen. De geest van de mens is bovendien onsterfelijk. Jezus sprak, dat geestelijk dode mensen de stem van de Zoon van God zouden horen en die ernaar luisterden, zouden leven, dat is gemeenschap met God krijgen (Joh.5:25).

Toch zijn er inderdaad mensen die zich niet kunnen bekeren, doordat zij niet bij machte zijn zich los te maken uit de greep van de boze, en daarom hun geloof niet kunnen richten op Gods Woord en op Jezus. Hun wil is gebonden en onderworpen aan de machten der duisternis. Hun is zo vaak voorgehouden, dat zij zich niet bekeren kunnen, en het begrip bekering werd hun zo verdraaid voorgesteld, dat leugengeesten hun wil volkomen blokkeren. 'Vrome' geesten houden hun wil gebonden, zodat zij alleen nog gered kunnen worden, indien deze demonen in de naam van Jezus verdreven worden en de mens weer vrij zijn keuze kan maken.

Ook komt het voor dat er mensen zijn, die zich wel willen bekeren en zich losmaken van hun contacten met het rijk der duisternis, maar die daarna in een gevaarlijke dwaling terecht komen. Zij zien niet in, dat het Koninkrijk der hemelen dat zij binnen moeten gaan, een zuiver geestelijke wereld is. De bekeerde Joden liepen dit gevaar zeer sterk. Het is dan ook tot hen, dat de schrijver van de Hebreeënbrief spreekt over 'bekering van dode werken'. Vele Joden hadden zich tot Jezus gewend, maar zij bleven bovendien vasthouden aan allerlei oudtestamentische ceremonieën, wetten en inzettingen, die in het nieuwe

verbond hun betekenis verloren hadden en daarom 'dood' genoemd worden.

Ook nu nog zijn er mensen die menen door prestaties in de zichtbare wereld iets te bereiken. Zij menen door inspanningen het Koninkrijk Gods binnen te gaan of contact met God te krijgen. Daarom bidden zij lang, misschien wel een gehele nacht door, en onthouden zich van spijzen. Dan zijn er nog die denken, dat het kloosterleven en het dragen van een habijt hen dichterbij God brengt. Zij aanvaarden een bepaalde organisatorische vorm of kerkformatie, omdat zij menen dat het heil daar ingekapseld is. Verder richten zij hun aandacht op een natuurlijk volk Israël, op het vieren van een sabbat of van een zondag, op het dragen van een hoed tijdens de samenkomsten, op het afleggen van sieraden en op het dragen van ouderwetse kleding, dit alles om God te zoeken en Hem te behagen.

Doch het zijn slechts 'dode werken', waarin God geen welbehagen heeft, want deze mensen blijven, ondanks vele veranderingen in hun doen en laten, zich toch oriënteren op de zichtbare wereld in plaats van op de onzichtbare. Op de pinksterdag stond de apostel Petrus onder dit soort 'vrome' mannen uit alle volken onder de hemel. Zij hoorden de prediking van het Koninkrijk Gods, waarbij de krachtige werking van de Heilige Geest vanuit de onzienlijke wereld gemanifesteerd werd door profetie, gezichten, spreken in tongen, tekenen en wonderen. Ook tot hen sprak de apostel: 'Bekeert u.... laat u behouden uit dit verkeerde geslacht' (Hand.2:38-40). Zij moesten al hun inspanningen loslaten en Jezus, die in de onzienlijke wereld is, in het geloof aanvaarden en volgen om vernieuwd te worden in hun denken. Zij moesten geestelijke mensen worden.

GELOOF IN GOD

Bij het horen van het goede woord van God wordt bij de mens het verlangen gewekt, de ongekende rijkdommen waarover gesproken wordt, te bezitten. Schuldvergeving, gerechtigheid, geestelijke kracht, heiligheid, het kindschap en het zoonschap van God, het koningschap met de uiteindelijke heerschappij op de troon van God over de ganse zichtbare en onzichtbare schepping, vormen het heerlijke aanbod van de genade. Onze Heiland sprak: 'Komt tot Mij allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven' (Matth.11:28).

Hij had een goede tijding voor zondaars, zieken, kreupelen, melaatsen, gebondenen en bezetenen. Jezus beloofde, de gevangenisdeuren van de zonde en de ziekte te openen en de ketenen van hun slachtoffers te verbreken. Zondeslaven zouden door Hem vrijgesteld worden en zieken van hun kwalen bevrijd. Wanneer u hongert en dorst naar gerechtigheid voor uw lichaam, ziel en geest, naar een leven van vrijheid en vreugde, wordt bij het horen van het evangelie uw wil in beweging gebracht. Deze wordt immers vanzelfsprekend altijd op iets gericht dat aanlokkelijk is. De bijbel spreekt over 'een evangelie van de heerlijkheid van Christus' (2 Cor.4:4).

De apostel getuigde in Romeinen 1:16: 'Ik schaam mij het evangelie niet; want het is een kracht Gods tot behoud voor een ieder die gelooft'. Wij behoeven ons voor het evangelie niet te generen, want het is goed. Het openbaart de gedachten van een liefderijk, barmhartig en goedertieren God ten opzichte van de mens. Om deze reden verbreekt de mens het geestelijke contact met de boze geesten, die hem in wezen nooit blijdschap en vrede schonken. Hij maakt zijn verwachting ook los van wat de

aarde kan bieden. Hij richt het oog op Jezus en daarmee op het verlossingsplan van God met de mens. Het geloof van de mens grijpt het onzichtbare, want het 'is de zekerheid der dingen die men hoopt, en het bewijs der dingen die men niet ziet' (Hebr.11:1).

Het geloof richt zich op en eigent zich iets toe, wat niet zintuiglijk waarneembaar is, maar toch vaststaat en niet dubieus is. Daarom staat er: 'Want wie tot God komt, moet geloven dat Hij bestaat, en een beloner is voor wie Hem ernstig zoeken' (Hebr.11:6).

Onze God is een sprekende God; daarom richt het juiste geloof zich op zijn woord dat eeuwig en onveranderlijk is. Wie niet gelooft dat er een God bestaat, kan zich ook niet bekeren, want hij verwacht immers niets vanuit de geestelijke wereld. Zijn geloof kan zich hoogstens richten op de natuurlijke dingen, waarover de mensen spreken. Het ware geloof concentreert zich evenwel bovenal op de onzienlijke wereld.

Het geloof is een functie van de geest, waardoor de mens de onzienlijke dingen kan grijpen en tot zijn eigendom kan maken. Sommige christenen menen dat het geloof een bijzondere gave van God zou zijn, die Hij slechts aan een kleine groep uitverkorenen schenkt. Wie dit geschenk niet ontvangen heeft, is dan niet in staat het Koninkrijk Gods binnen te gaan. Zij staven deze leer met een beroep op Ef. 2:8, waar staat: 'Want door genade zijt gij behouden, door het geloof, en dat niet uit uzelf: het is een gave van God'. Het woordje 'dat' ziet echter niet terug op geloof, maar op genade. Men zou hier 'door geloof ', tussen haakjes kunnen zetten, want het geloof is het middel waardoor wij ons de genade toe-eigenen. Dan staat er: 'Want door genade zijt gij behouden, (door het geloof), en dat niet uit uzelf: het is een gave van God'.

Het geloof is niet een genadegave, maar ons behoud wordt uit ontferming geschonken. Let wel, wij spreken hier niet over de speciale charismatische gaven van de Heilige Geest, waartoe geloof ook behoort, welke bijzondere gave aan sommigen geschonken wordt, evenals de andere in 1 Corinthiërs 12:9 genoemde bedieningen.

Iedere geest bezit geloof. Zelfs van de boze geesten wordt meegedeeld, dat zij geloven kunnen (Jac.2:19). Het geloof moet zich echter richten op het Woord van God. De Thessalonicenzen hadden zich van de afgoden afgekeerd en van hen wordt geschreven: 'Maar allerwegen is uw geloof, dat zich op God richt, bekend geworden' (1Thess. 1:8,9).

Wanneer wij zeggen dat wij iemand geloven, moet deze Persoon eerst iets gezegd hebben. In Romeinen 10:17 staat dan ook: 'Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus'. Indien iemand veel gezegd heeft en wij dus veel van hem weten, kunnen wij ook veel geloof en veel vertrouwen in hem hebben.

Men hoort wel eens: 'Dat is zo'n gelovige man of vrouw'. Wij vragen dan: 'Wat geloven ze dan'? Zulke personen zullen veel beloften en toezeggingen van onze Heer moeten kennen en vasthouden, zodat die in hun leven gerealiseerd worden. Het ware geloof richt zich op de woorden die God door zijn profeten gesproken heeft en vooral op die, welke Hij in de laatste dagen gesproken heeft door de Zoon (Hebr.1:1).

Door het geloof neemt de geest de gedachten Gods over. Hij wordt erdoor geraakt en ermee doordrenkt. Zo wordt het gedachteleven veranderd en vernieuwd. De wedergeboorte waarover de bijbel spreekt, begint in het denken. 'Jezus volgen' betekent: zijn gedachten overnemen en van daaruit spreken en handelen. Wanneer u de leugen gelooft, luistert u naar de boze geesten, maar wanneer u de

waarheid gelooft, aanvaardt u de woorden Gods. In de bijbel kunt u lezen dat Jezus voor de zonde van de gehele wereld gestorven is. Door uw slechte woorden en daden heeft u schuld bij God in de onzienlijke wereld. Jezus nam deze schuld voor zijn rekening en betaalde haar. Zoals in het natuurlijke leven een gouden tientje ingewisseld kan worden voor duizend en zelfs meer vuile centen, zo gaf het lam van God zijn zuivere en onbevleete leven in ruil voor alle mensen. Indien u deze waarheid gelooft, hebt u geen enkele schuld bij God. U mag zich dan een rechtvaardige noemen.

De tekst die het leven van Maarten Luther radicaal veranderde was Romeinen 5:1: 'Wij dan, gerechtvaardigd uit het geloof, hebben vrede met God door onze Here Jezus Christus'. Deze geloofszekerheid schenkt grote blijdschap. Jezus is 'het lam Gods, dat de zonde(schuld) der wereld wegneemt' (Joh.1:29). In de zichtbare wereld werd zijn bloed vergoten en in de onzichtbare wereld betaalde Hij met zijn leven uw schuld. U kunt dus tot God naderen 'in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart dat door besprenging (met het bloed van Christus) gezuiverd is van besef van kwaad!' (Hebr: 10:22). Op deze wijze maakt God een begin met het herstel van de schepping. Hij reinigt eerst haar koning en neemt deze weer in genade aan. Indien u de woorden van God accepteert, belijdt u dat u rein bent. U gelooft dan wat God zegt dat u bent.

Tot zijn discipelen sprak Jezus eens: 'Gij zijt rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb' (Joh.15:3). Door dit geloof aan de uitspraken van God, belijdt u dat u een nieuwe schepping bent. U noemt zich voortaan een kind van God, een erfgenaam van God en een mede-erfgenaam van Christus (Rom.8:17). Door dit geloof aanvaardt u het principe van de nieuwe mens. Deze heeft geen contact met

de boze geesten en verwacht ook niets meer van eigen inspanning. 'De oude mens' met zijn vroegere gedachteleven is met Christus gestorven. Zoals Jezus vrijwillig zijn leven aflegde, zo heeft ook de wedergeboren of vernieuwde mens zijn oude aan de aarde en aan de boze machten gekluisterde leven afgelegd. Hij geeft dit voortdurend in de dood om een nieuw leven, een geloofsleven in de hemelse gewesten te gaan leiden. Hij wil een geestelijk mens zijn, dat is leven, wandelen, strijden en overwinnen in de hemel. Hij zoekt de dingen die boven zijn, waar Christus is (Col. 3:2). Jezus wil, dat waar Hij is, ook zij die de Vader Hem gegeven heeft, bij Hem zijn, om zijn heerlijkheid te aanschouwen (Joh.17:24). Hij belooft: 'Als Ik van de aarde verhoogd ben, zal Ik allen tot Mij trekken' (Joh.12:32).

Vele christenen durven niet te belijden dat zij rechtvaardigen zijn, hoewel zij wel geloven in het plaatsvervangend lijden van Jezus Christus. Daarom leren zij dat zij tot hun dood toe een zondaar blijven, dus tot hun einde verbonden en onderworpen zijn aan de machten der duisternis. Een dergelijke belijdenis is inconsequent, want zij leven niet uit geloof in de beloften van God. Daarom durven zij zich ook geen kind van God te noemen en hebben geen vrijmoedigheid de verdere rijkdom van genade te aanvaarden, die God aan zijn kinderen toegezegd heeft. Zij komen niet verder in het Koninkrijk Gods, want in hen zit noch kracht, noch groei.

Jezus sprak in Marcus 16:17 en 18 dat de gelovigen zieken de handen zouden opleggen tot genezing, dat zij demonen zouden uitwerpen en dat zij in nieuwe tongen Hem zouden verheerlijken. Dit alles vindt u in uw bijbel. 'In God geloven' betekent: alles geloven wat Hij gesproken, en alles aanvaarden wat Hij ons in genade geschonken heeft. Indien u dit doet, bent u een gelovige man of vrouw. Vele

christenen zeggen dat deze heerlijke beloften alleen maar voor vroeger waren en bevrijdingen en genezingen voor 'toen'. Met deze bewering verachten zij het eeuwige en onveranderlijke Woord van God. Jezus voorzag deze verwerping van zijn woorden, en sprak: 'Doch als de Zoon des mensen komt, zal Hij dan nog geloof vinden op de aarde?'

Geloven is het onzichtbare grijpen, want woorden vertegenwoordigen gedachten en deze zijn immers niet zintuiglijk waarneembaar. Het ware geloof wordt actief door het horen van de woorden Gods. Volgens Openbaring 6:2 trekt het Woord uit 'overwinnende en om te overwinnen'. Wie door het geloof in dit Woord, dat is in Christus, blijft, dus het volhardend vasthoudt, functioneert in deze overwinning mee. De bijbel spreekt van de bedoeling en van het plan Gods met de mens. Hij concentreert zich op Christus, want Deze is de hersteller, de redder, de bevrijder, de genezer en de dooper in de Heilige Geest. Jezus leeft, want Hij is opgestaan uit de doden en Hij bevrijdt en redt de mens ook nu uit de klauwen van zijn onderdrukkers en geestelijke overweldigers. Hij redt de mens door het geloof aan zijn woorden.

Daarna geeft Hij hem de Heilige Geest, die ook weer in geloof aanvaard moet worden. Zo ontvangt de mens de kracht en de begaafdheden om te genezen, te herstellen en een geestelijke christen te worden. Het geloof opereert in de onzienlijke, geestelijke wereld, zodat de gelovige mens niet alleen maar aanvaardt wat hij in de zichtbare wereld hoort en ziet. Indien u het woord Gods vasthoudt, hebt u een geloof dat de ziel 'behoudt' (Hebr.10:39). Door het geloof in God kunt u zich dus ook in de geestelijke wereld bewegen. U leeft dan in twee sferen: de zichtbare en de onzichtbare. Zo heeft God het bedoeld, toen Hij de mens

schiep. God begon reeds contact met Adam te zoeken ten einde volkomen één met hem te worden.

In de bijbel is sprake van klein geloof, maar ook van vermeerdering van geloof en van groot geloof. Uw geloof kan alleen vermeerderen als uw kennis toeneemt, niet van de aardse dingen, maar van de onzichtbare wereld. Hoe meer u van de geestelijke wereld weet en van haar bewoners, van haar krachten en haar wetten, des te meer kunt u geloven en in uw handel en wandel ervan laten zien. Jezus getuigde van de hoofdman te Kapernaüm dat deze een groot geloof bezat. Dit stond in verband met diens kennis aangaande de onzichtbare wereld. Hij had de woorden begrepen, die Jezus over het Koninkrijk der hemelen in gelijkenissen gesproken had.

Hij had het vermogen deze beelden uit de zienlijke wereld over te zetten in de onzienlijke werkelijkheid en daardoor zag hij hoe de genezing van zijn knecht tot stand moest komen. Hij zag de ziekte van zijn ondergeschikte als een vijandige macht en Jezus als autoriteit in de hemelse gewesten. De genezing van zijn stervende knecht berustte op wetten in de geestelijke wereld, waar Jezus gesteld was boven alles, 'hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten' (Col.1:16).

Zoals de hoofdman op aarde zijn soldaten kon commanderen, zo was de Heer bij machte in de onzienlijke wereld de ziekteverwekkers te sommeren heen te gaan (Luc.7:1-10).

Menigmaal hoorden wij de uitdrukking bezigen: 'Je moet in het geloof uitstappen'. Wij hebben dit gezegde nooit goed begrepen, doordat het vaag en onduidelijk was. Waar zit men eigenlijk dat men kan uitstappen? Wij moeten blijven in het geloof, wandelen in het geloof, strijden in het geloof en overwinnen in het geloof, dat wil zeggen als

geestelijke mensen leven vanuit de onzichtbare wereld.
Niet uitstappen maar blijven.

Wij verheugen ons erover dat wij heel wat kennis van de waarheid en van de wetten van het Koninkrijk der hemelen teruggevonden hebben. Hoe groter onze kennis wordt van het plan Gods dat zijn oorsprong vindt in de liefde Gods en van de wijze waarop Hij bezig is dit te realiseren, hoe meer wij in God kunnen geloven, op Hem kunnen vertrouwen en van Hem kunnen verwachten. Hoe meer wij ook in het geloof kunnen handelen, met het gevolg dat wij meer van het heil en de heerlijkheid Gods op aarde geopenbaard zien. Daarom bidt de apostel: 'Dat gij met de rechte kennis van zijn wil vervuld mag worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Here waardig te wandelen' (Col.1:9).

EEN LEER VAN DOPEN

De Hebreeënschrijver noemt als derde deel van het christelijke fundament 'een leer van dopen'. Het woord 'dopen' is hier geen werkwoord, maar het meervoud van het zelfstandige naamwoord 'doop'. Wij willen achtereenvolgens op twee dopen wijzen, namelijk op de doop in water en op de doop in de Heilige Geest.

DE DOOP IN WATER

Wij schreven reeds over 'bekering van dode werken' en over 'geloof in God'. Wij zagen wat er in de geestelijke wereld bezig was zich te voltrekken bij de mens die God zoekt. Wij merkten op hoe de geest van de mens zich losmaakte van de beïnvloeding van de boze geesten, hoe hij brak met het oude, zondige leven en dit prijs gaf. Verder constateerden wij dat zijn geloof zich op God richtte en hij de woorden Gods met al de beloften aanvaardde. Door het geloof in het offer van Jezus werd hij gereinigd van zijn zondeschuld en kreeg hij macht om een kind van God te worden en op te staan tot een nieuw leven.

Deze overgang uit de duisternis naar het licht, dit overgeplaatst worden uit de macht van de satan tot God, noemt de bijbel de wedergeboorte van de mens. Zoals een kind bij zijn geboorte uit de verborgenheid tevoorschijn komt en een nieuwe levensfase begint, zo gaat de onzienlijke mens na zijn wedergeboorte zijn plaats innemen in de geestelijke wereld, het Koninkrijk der hemelen genoemd. Voortaan leeft hij als christen niet alleen in de natuurlijke of zichtbare wereld, maar hij functioneert allereerst in de lichtzijde van de geestelijke

wereld, namelijk in het Koninkrijk Gods. Voor deze verplaatsing is het vanzelfsprekend nodig dat zijn denken, dat zich vroeger alleen bezighield met de dingen van deze aarde, zich nu ook gaat richten op de hemelse zaken. Dit eist een totale verandering of vernieuwing van gedachten.

De bijbel spreekt in Romeinen 12:2 over een 'metamorfoserem' door de vernieuwing van het denken. Dit veranderingsproces waardoor iemand als geestelijk mens geboren wordt, speelt zich af in de inwendige mens van de christen. Het vangt aan in zijn geest en werkt dar door in zijn ziel en zelfs in zijn lichaam. Hoewel dit alles zich niet plotseling in zijn totaliteit voltrekt, maar de vernieuwing van dag tot dag voortschrijdt, is het de bedoeling van God dat de christen reeds bij het begin getuigenis geeft van zijn geloof in deze gehele regeneratie of herschepping. Dit doet hij dan niet alleen met woorden, maar hij beeldt dit ook uit door zijn doop in water.

Jezus sprak in Marcus 16:16: 'Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden'. Met het woord 'behouden' wordt aangeduid dat iemand geheel beantwoorden gaat aan het doel van God met de mens, dus dat hij niet alleen gerechtvaardigd en wedergeboren is, maar ook voortgaande op de weg des heils, de heerlijkheid van het zoonschap deelachtig wordt. Dit behoud culmineert in de volkomenheid en volwassenheid van de christen. Hij is immers erfgenaam van God en mede-erfgenaam van Christus (Rom.8:17).

Hij krijgt deel aan de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4) en hij is voorbestemd om op de troon van God mee te regeren over al de werken van diens handen (2 Tim.2:12 en Op. 5:10). Jezus Christus is gekomen 'om vele zonen tot heerlijkheid te leiden' (Hebr.2:10).

Met zijn doop belijdt de gelovige dat hij ingegaan is door 'de enge poort', Jezus Christus, en dat hij de voeten gezet

heeft op de weg die door het Koninkrijk Gods omhoog voert (Matth.7:13).

Een ieder begrijpt dat deze keuze bewust gedaan en deze stap zelfstandig genomen moet worden. Ook de uitbeelding ervan door de waterdoop is afhankelijk van de begeerte en de overtuiging van de dopeling en niet van die van zijn ouders of opvoeders, zoals bij de zuigelingenbesprenging, waarbij het kind onbewust en in afhankelijkheid, zonder enige inspraak zijnerzijds, de doophandeling ondergaat. De bijbelse volgorde is: wie gelooft en zich daarna laat dopen!

Het is ook duidelijk dat zulk een proces dat zo diep in iemands leven ingrijpt, waarbij de bijbel spreekt over dood, begravenis en opstanding, niet uitgebeeld kan worden door het besprenkelen met enige druppels water. Zowel de zuigelingendoop als de besprenging zijn in strijd met de betekenis van de doop zoals deze door Gods Woord tot ons komt. Johannes dompelde Jezus onder in het water van de Jordaan, want er staat: 'Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water' (Matth.3:16).

De Heer sprak in dit verband de woorden: 'Aldus betaamt het ons alle gerechtigheid te vervullen'. Hij werd in water gedoopt en na zijn doop steeg Hij op uit het water. Wanneer Jezus zegt 'aldus' bedoelt Hij dat dit de wijze is, waarop gedoopt moet worden. Luther zei eens: 'Wij dopen iets in water, opdat het geheel door water bedekt zal worden'. De bijbel spreekt verder over 'het bad der wedergeboorte, (Tit.3:5).

Hiermee wordt bedoeld dat het woord van God als een reinigend waterbad werkzaam is. Er wordt daarom gesproken van 'het waterbad met het woord' (Ef. 5:27). Zoals een mens in de natuurlijke wereld van vuil gereinigd wordt door het water, zo wordt de inwendige mens

gereinigd of gewassen van zijn zondes Schuld door zich geestelijk onder te dompelen in de woorden Gods. Deze reinigen hem en doen hem vernieuwd als een rechtvaardige opstaan.

Zo sprak de Heer tot zijn discipelen. 'Gij zijt nu rein, om het woord, dat Ik tot u gesproken heb' (Joh.15:3). Wij weten door de woorden die God tot ons gericht heeft, dat Jezus Christus als lam van God voor de zonde van de gehele wereld gestorven is (Joh.1:29).

Wanneer men met de inwendige mens, dat is met ziel en geest, zich onder deze uitspraak stelt en haar aanvaard, heeft men deel aan deze reiniging en vangt er een nieuw leven aan. De waterdoop beeldt dit proces van 'het bad der wedergeboorte, uit.

De bijbel zegt ook, dat wij met Hem begraven zijn door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen (Rom. 6:4).

Ook hier wordt over een geestelijk gebeuren gesproken. Er is een 'doop-in-zijn-dood', een deel hebben aan het sterven van Christus voor onze zonden. Omdat Jezus gestorven is, rekent God dat wij met Hém gestorven zijn, dat wil zeggen dat er in ons bestaan een scheiding gekomen is tussen het leven zoals wij dit vroeger leidden, dat gedirigeerd en geïnspireerd werd door de dingen van deze aarde en door de machten van de duisternis, en het leven dat nu geleid en beïnvloed wordt door de woorden van God. De manier waarop de gelovige vroeger functioneerde en reageerde, was aards en soms duivels. Van deze wijze van leven maakt de gelovige zich los. Hij legt de oude mens af, die ten verderve gaat (Ef. 4:22) en gaat de aandacht richten op wat God gezegd heeft. Hij wil in gehoorzaamheid functioneren en reageren vanuit het

Koninkrijk Gods. Hij doet de nieuwe mens aan, die naar de wil van God geschapen is (Ef. 4:24).

De 'majesteit des Vaders', dat is zijn kracht of zijn Heilige Geest, heeft Jezus uit de doden opgewekt. Deze wekt ook de gelovige op tot een nieuw leven, waaraan zelfs zijn sterfelijk lichaam deel mag hebben, doordat dit ook de beïnvloeding van de helende en genezende kracht van God ervaart.

Het is wel duidelijk dat er tijd nodig is voor deze algehele omschakeling van de oude naar de nieuwe mens. In de waterdoop worden zowel het sterven van de oude als het opstaan van de nieuwe mens uitgebeeld. Wanneer de dopeling zich overgeeft om ondergedompeld te worden, geeft hij daarmee zijn oude mens in het watergraf prijs. Bij het oprijzen uit het water belijdt hij dat hij gerechtvaardigd is en dat het nieuwe gekomen is. Hij vergeet wat achter ligt en gaat zich uitstrekken naar hetgeen komen gaat, want 'niemand die de hand aan de ploeg slaat en ziet hetgeen achter ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods' (Luc. 9:62). En wat heerlijker is: ook God denkt niet meer aan wat vroeger gebeurd is, maar aanvaardt de dopeling als zijn gerechtvaardigd kind.

De afgelopen jaren emigreerden velen naar een ander land. Zij begonnen daar een geheel nieuw leven onder nieuwe wetten. Zo symboliseert ook de doop het uitgaan van de inwendige mens uit de wereld en zijn naturalisatie in de hemelse gewesten: de gelovige wordt hemelburger (Filip. 3:20). Een kinderbesprenging kan zoiets niet uitbeelden, want het is onmogelijk dat een ander zulke beslissingen voor ons neemt. De doop is een belijdenis. Jezus sprak: 'Een ieder dan, die Mij belijden zal voor de mensen, die zal ook Ik belijden voor mijn Vader, die in de hemelen is' (Matth.10:32). Hij sprak ook: 'Gij zult mijn getuigen zijn' (Hand. 1:8).

Bij de doop belijdt men voor God en de mensen, voor heilige en gevallen engelen, dat men voor Jezus gekozen heeft. God heeft ons geroepen tot gehoorzaamheid aan de Zoon en vraagt van ons een duidelijk antwoord. Het massachristendom maakt deze keuze niet en houdt de fundamentele bijbelse volgorde niet aan. Het besprengt een kind, en dit doet op latere leeftijd belijdenis. De bijbel spreekt over zulke dingen niet en het zal menig christen strijd en moeite kosten de oude onschriftuurlijke tradities van nul en generlei waarde te achten en los te laten. God heeft evenwel door zijn woorden geroepen, en ook de weg aangewezen waarlangs wij tot Hem kunnen gaan. Jezus doopte nooit kinderen, maar Hij legde hun de handen op en zegende hen. Hij sprak: 'Want voor zodanigen (ongedoopte kinderen) is het Koninkrijk Gods' (Marc.10:13-16).

Uit het feit dat de discipelen wilden verhinderen dat de kleinen tot Jezus gebracht werden, blijkt, dat zij zeker niet gewend waren deze te dopen! De kinderbesprenging is ontstaan, omdat men meende dat kleine kinderen ook in het verbond van God met zijn volk begrepen zijn. Zij werd in de loop der eeuwen in bijna alle kerken een traditie. Men leerde dat de doop in de plaats van de besnijdenis gekomen zou zijn, maar de besnijdenis was een teken dat men tot het natuurlijke geslacht van Abraham gerekend werd.

In het nieuwe verbond is echter geen natuurlijke lijn der geslachten. Door de kinderdoop stijgen de volks - en familiekerken dan ook niet uit boven het peil van het oude Israël. Zij blijven op hetzelfde niveau en er worden geen geestelijke mensen gevormd.

In het nieuwe verbond is er een teken aan het hart, dat is de inwendige mens, en een verbond in de geest, dat is in de onzienlijke wereld. In het oude verbond was alles

afgestemd op de aarde en op de zintuiglijk waarneembare wereld. In het betere verbond dat op betere beloften berust, is alles op de hemel en op de geestelijke wereld gericht. Zo was er in het oude verbond een besnijdenis die met handen geschiedde en waardoor een uitwendig teken aangebracht werd. Maar het nieuwe verbond heeft een geestelijke besnijdenis, zoals er in Colossenzen 2:11 en 12 staat: 'In Hem zijt ook gij met een besnijdenis die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus, daar gij met Hem begraven zijt in de doop'.

Daarom is de geestelijke realiteit van de besnijdenis des harten na de wedergeboorte in de plaats van de natuurlijke besnijdenis gekomen. Zoals in het natuurlijke leven de navelstreng tussen moeder en kind na de geboorte doorgesneden wordt, zo wordt in de inwendige mens het oude leven van het nieuwe gescheiden door het zwaard des geestes, het Woord van God. De nieuwe mens komt los te staan van de oude. Dit is in de onzienlijke wereld een duidelijk teken dat iemand een kind van God geworden is. Daarom staat in 2 Tim. 2:19: 'En toch staat ongeschokt het hechte fundament Gods met dit merk: De Here kent de zijnen en: Een ieder, die de naam des Heren noemt breekt met de ongerechtigheid'.

De waterdoop beeldt deze besnijdenis des harten uit. Het oude leven wordt in het water achtergelaten om als een geestelijke nageboorte begraven te worden.

In het nieuwe verbond worden alleen de ware kinderen van de gelovige Abraham gedoopt, die niet uit vlees en bloed, maar die uit God geboren zijn. Daarom zou men kunnen zingen: 't Verbond met Abraham zijn vrind, bevestigt Hij van (wedergeboren) kind tot (wedergeboren) kind"!

Bij de kinderbesprenging wordt van de dopeling geen geloof gevraagd en is er geen sprake van bekering. Ook kent zij geen wedergeboorte, maar moet hoogstens bouwen op een veronderstelling, dus niet op geloofszekerheid. Men denkt niet aan sterven en opstanding, noch aan de besnijdenis des harten. Men heeft dus de doop volkomen van zijn inhoud beroofd. De kinderbesprenging is een zaak van vlees en bloed, een zaak van ouders en natuurlijke afstammelingen. Zij is een verwerping van de doop van Jezus, die niet als zuigeling naar een doopvont gedragen werd, maar die Zelf tot Johannes aan de Jordaan ging met het verzoek om Hem te dopen.

Paulus schreef: 'Want een ander fundament dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen' (1 Cor.3:11).

Slechts de bijbelse doop door onderdompeling van de gelovige behoort tot het fundament van het christelijke leven.

Nooit kan de tempel Gods verrijzen op een schijnfundament. Daarom, 'wat aarzelt gij nog? Sta op, laat u dopen' (Hand.22:16).

DE DOOP IN DE HEILIGE GEEST

Wanneer iemand zich in water heeft laten dopen, is dit een getuigenis van het feit dat hij het oude leven afgelegd heeft en een nieuw leven is begonnen. Hij zal in verwachting uitzien naar een leven in gemeenschap met zijn Heer. Zijn hart zal zich hiernaar uitstrekken en ook naar de kracht om het kwade te overwinnen en als een rechtvaardige te kunnen leven.

In 1 Petrus 3:21 staat: 'De doop is niet een afleggen van lichamelijke onreinheid, maar een bede van een goed geweten tot God'. De gelovige wil in het Koninkrijk Gods, waarin hij door de wedergeboorte overgeplaatst werd, bewust leven, wandelen, strijden en overwinnen. De toerusting om werkelijk als geestelijk mens te leven, ontvangt hij door de doop in de Heilige Geest. Hij moet bekleed worden met 'kracht uit de hoge' (Luc.24:49), ofwel kracht uit de onzienlijke wereld. Dan kunnen in hem de geestelijke gaven zich ontwikkelen, die onmisbaar zijn om de vrucht van de Heilige Geest voort te brengen en om de gemeente van Jezus Christus op te bouwen. Zonder deze hemelse kracht is het onmogelijk in de voetsporen van Jezus te wandelen.

Met zijn doop in de Heilige Geest was Jezus de eerste van vele broeders. Tezamen met Johannes de Doper vervulde Hij alle gerechtigheid, want de gehele weg des heils werd aan de Jordaan geopenbaard. In Lucas 3:21 staat dat Jezus in water gedoopt werd. Hij was daar met Johannes in de rivier. Het water droop nog van hoofd en handen. Toen sloeg de Zoon des mensen de ogen naar de hemel en bad. Hij begeerde de 'kracht uit de hoge', de gave van de Heilige Geest'. 'En het geschiedde, terwijl al het volk gedoopt werd, dat, toen ook Jezus gedoopt werd, en in gebed was, de hemel zich opende, en de Heilige Geest in lichamelijke gedaante als een duif op Hem neerdaalde'.

Op zijn waterdoop volgde de doop in de Heilige Geest. Zowel Johannes als Jezus blikten in de onzichtbare wereld en beiden zagen hoe dit heilsfeit zich voltrok. Op dit ogenblik werd de menselijke geest van Jezus verbonden met de Heilige Geest. Jezus was in water gedoopt; daarmee getuigde Hij dat Hij ingegaan was in het Koninkrijk Gods. Door de doop in de Heilige Geest begon dit Koninkrijk zich in en door Hem te openbaren. Toen begonnen de 'krachten van de toekomstige eeuw' in Hem te werken, zodat Hij met kennis van zaken het evangelie van het Koninkrijk der hemelen kon verkondigen, demonen kon uitwerpen, zieken genezen en bezetenen bevrijden, teneinde zo de obstakels weg te nemen, die de mens beletten het Koninkrijk Gods binnen te gaan.

Er waren veel profeten en grote mannen Gods in het oude verbond geweest, maar niemand van hen ging rond om zieken de handen op te leggen en gebonden te bevrijden. De verlossing van de mens staat in verband met de doop in de Heilige Geest, want door middel van de geestelijke gaven is het kind van God in staat zichzelf en zijn naaste op dezelfde wijze te helpen als Jezus dit deed. Onze Heer zei: 'Maar indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen', dat wil zeggen: is binnen uw bereik gekomen (Matth. 12:28).

Indien u met uw gedachten bezig bent met de dingen die boven zijn, dus bezig bent met bidden, dan mag u allereerst om de Heilige Geest vragen. De verhoogde Meester is de Doper in de Heilige Geest, want er staat: 'Nu Hij dan door de rechterhand Gods (dat is de Heilige Geest) verhoogd is en de belofte van de Heilige Geest van de Vader ontvangen heeft, heeft Hij dit uitgestort, wat gij ziet en hoort' (Hand. 2:33). In Lucas 11:13 staat: 'Indien dan

gij, hoewel jij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de Heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden? Hier is dus sprake van kinderen Gods die om de Heilige Geest bidden. Zij zijn dus al wedergeboren en ingegaan in het Koninkrijk der hemelen. Zij moeten om de Heilige Geest bidden, omdat deze niet automatisch aan de christen ten deel valt, en ook niet zonder dat hij het wil, bezit van hem neemt. Hij moet erom vragen in het vaste geloof aan de belofte en in het vertrouwen dat God hem zeker de Heilige Geest zal schenken.

Het kind van God bidt een gebed des geloofs, wetende dat Jezus, die de Doper is met de Heilige Geest (Matth. 3:11) en 'die de belofte van de Vader ontvangen heeft' ook stellig het antwoord geven zal. De gelovige moet zich niet in spanning, maar vol blijde verwachting openstellen voor de Heilige Geest, die hem wil vervullen. Ook de discipelen ontvangen de Heilige Geest na gebed, want er staat: 'Deze allen bleven eendrachtig volharden in het gebed' (Hand. 1:14). Zij wachtten op de realisering van de belofte des Vaders en hun geloof bleek uit de grote blijdschap, waarmee zij in de tempel voortdurend God loofden (Luc.24:53). Door de wedergeboorte hebt u 'een plaats ontvangen in de hemelse gewesten', de doop in de Heilige Geest maakt het mogelijk 'om de overweldigende rijkdom zijner genade in u te tonen' (Ef. 2:6,7).

De doop in de Heilige Geest is de heerlijkheid die op de doop in water volgt. De bijbel zegt: 'Doch allen die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden' (Joh.1:12). Dit is al een rijke genade. Maar daarop volgt, als een overweldigende rijkdom van genade, het heil en de heerlijkheid: 'Immers uit zijn volheid hebben wij allen ontvangen zelfs genade op genade' (Joh.1:16).

Wanneer de onzienlijke wereld zich opent, wordt Jezus in de Heilige Geest gedoopt. Vanaf dat ogenblik begon zijn bediening. Hij werd aangedaan met 'kracht uit de hoge'. Toen klonk een stem uit de hemelen, zeggende: 'Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb' (Matth.3:17). Jezus was ons voorbeeld en wij willen in zijn voetsporen wandelen. Ook tot ons spreekt bij de doop in de Heilige Geest de stem uit de hemelen: 'Gij zijt kinderen van het welbehagen en zonen Gods'. Vanaf dit ogenblik weten wij ons erfgenamen van God en mede-erfgenamen van Jezus Christus.

De doop in water en de doop in de Heilige Geest behoren elkander op te volgen; dit is het fundament van het evangelie. Het komt in onze dagen menigmaal voor, dat iemand gedoopt wordt in de Heilige Geest, terwijl hij nog niet in water gedoopt is. Dit vindt zijn oorzaak in het feit, dat een juist begrip inzake de waterdoop ontbreekt en het christenvolk door valse leringen op een dwaalspoor is gekomen. Door verkeerde inzichten geleid, durfde Petrus, Cornelius en de zijnen niet te dopen, maar toen de Heilige Geest op hen allen viel, sprak hij: 'Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen die evenals wij de Heilige Geest hebben ontvangen?' (Hand. 10:47).

Op de Pinksterdag noemde Petrus de bijbelse volgorde, toen hij sprak: 'Bekeert u en een ieder van u late zich dopen.... en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen' (Hand. 2:38). In Handelingen 8 zien wij deze volgorde ook zeer duidelijk toegepast bij de Samaritanen. Eerst geloofden dezen wat Filippus predikte. Toen werden zij bevrijd van de onreine geesten. Daarna gaven deze 'mannen en vrouwen' getuigenis, door de waterdoop, dat zij veranderde mensen waren. Zij waren zich bewust rechtvaardigen te zijn met een goed geweten, omdat Jezus door zijn lijden en sterven hun zonden verzoend had. Zij

wisten dat zij burgers waren van het Koninkrijk der hemelen.

Toen kwam de volgende stap op de geloofsweg. Zij strekten zich uit naar de doop in de Heilige Geest en zij ontvingen deze toen Petrus en Johannes hun de handen oplegden. Door deze doop in de Heilige Geest werden zij pas echte nieuwtestamentische christenen. Dezelfde volgorde vinden wij ook in Handelingen 19:1-7, waar Paulus ongeveer twaalf discipelen van Johannes de Doper eerst in de naam van de Here Jezus doopte en hen daarna de handen oplegde voor de doop in de Heilige Geest. Het oude verbond kende geen voortbouw op de rechtvaardigheid. Men moest zich zijn gehele leven inspannen om een rechtvaardige naar de wet te worden. Men was hier nooit mee klaar.

In het nieuwe verbond is men een rechtvaardige, omdat men gelooft in de schuldvergeving door het bloed van Jezus Christus. Men is ingegaan door de enge poort en men is gekomen op de weg die naar de volkomenheid leidt. In de bergrede stelde Jezus dat wij volmaakt zouden zijn, zoals de hemelse Vader volmaakt is. Dit woord 'volmaaktheid' betekent ook 'volwassen zijn'.

In Efeziërs 4:13 spreekt de apostel over de mannelijke 'rijpheid' en gebruikt hier voor hetzelfde woord. In Hebrëeën 5:14 komt dit woord voor als volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad'.

Paulus schreef in 2 Timotheüs 3:16 aangaande het doel van het evangelie, dat het de mens tot de volkomenheid voert, zodat hij tot alle goed werk volmaakt is toegerust. Jezus was geschikt tot goed werk en wij zullen dit ook zijn, indien wij in dezelfde Geest gedoopt zijn en werken met dezelfde bequaamheden en kracht.

Het oude verbond kende geen vervolg op de rechtvaardigheid. Men kon de geloofsweg dus niet tot het einde toe lopen. Van deze rechtvaardigen staat geschreven: 'Ook deze allen, hoewel door het geloof een getuigenis aan hen gegeven is, hebben het beloofde (de Heilige Geest) niet verkregen, daar God iets beters met óns voor had' (Hebr.11:39). Wij mogende beloften des Vaders wél in ontvangst nemen. De Vader en de Zoon willen in ons woning maken, door de Heilige Geest (Joh. 14:23). Het nieuwe verbond berust op betere beloften (Hebr. 8:6).

In het oude verbond kende men de inwoning van de Heilige Geest niet, 'want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was' (Joh. 7:39).

In Openbaring 3:20 staat deze heerlijke toezegging: 'Zie Ik sta aan de deur en Ik klop, Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij'. Wel een duidelijk beeld van de doop in de Heilige Geest. Indien wij de deur van ons hart openzetten, komt de Heilige Geest in ons. Dan heeft onze geest gemeenschap met de Geest van Christus. Samen verzadigen zij zich aan het brood des levens, dat is het Woord van God.

Vele christenen leven nog op oudtestamentisch niveau. Zij komen niet verder dan de heiligen uit het oude verbond en dezen zijn hun vaak nog een voorbeeld van 'christelijke' levenswandel. Toch sprak Jezus, dat de kleinste in het Koninkrijk der hemelen groter is dan de godvruchtigste heilige uit de oude bedéling. Zo merken wij op, dat de gelovige Abraham 'de stad verwachtte met fundamenten, waarvan God de ontwerper en bouwmeester is' (Hebr 11:10).

Vele christenen zoeken deze zelfde stad. Hun liederen spreken van de paarlen poorten en de gouden straten van

het nieuwe Jeruzalem. Maar wie denkt er nog aan dat Christus zijn gemeente tot een meer 'eervolle bestemming' geroepen heeft ? Wij behoren méér te zijn dan toekomstige inwoners van de hemelstad. Wij zijn immers 'een tempel Gods in de Geest' en 'een koninklijk priesterschap'. Om priester te zijn, moet men gezalfd worden. Van Jezus, onze Hogepriester, wordt meegedeeld 'hoe God Hem met de Heilige Geest en met kracht heeft gezalfd' (Hand.10:38).

Zo zijn slechts die bewoners van het hemelse Jeruzalem gezalfd met de Heilige Geest, die deel uitmaken van de tempel Gods. De doop in de Heilige Geest is het kenmerkende teken van het nieuwe verbond. Door de doop in de Heilige Geest is God niet alleen bij zijn volk, maar Hij is in hen. Dan vormt zijn Geest met de menselijke geest een eenheid of geestelijke huwelijksgemeenschap, want 'die zich aan de Heer hecht, is één geest met Hem' (1 Cor.6:17).

Het is ook niet goed dat de menselijke geest alleen is! Zoals in het natuurlijke leven in een goed huwelijk man en vrouw één zijn en tezamen één huis bewonen, zo vormen in de onzienlijke wereld Gods Geest en de menselijke geest één geheel. Zij bewonen de tempel Gods, dat is het menselijke lichaam.

Men komt niet automatisch in het nieuwe verbond, doordat men tweeduizend jaar na de geboorte van Christus leeft, maar men krijgt deel aan dit verbond, doordat men zijn 'Pinksteren' beleefde. De bijbel spreekt over het oude verbond als het verdwijnende, maar men moet het dan ook willen laten verdwijnen.

Vraag uzelf eens af: wat bezit ik nu eigenlijk meer dan de gelovigen in het oude verbond? Wat heb ik meer dan de vergeving van de zonden en de rechtvaardigheid ? Indien u daar althans geloofszekerheid van hebt. Is in u werkelijk

dat goddelijke vermogen om te spreken zoals Jezus sprak en te denken en te handelen zoals Hij? Jezus verwacht van zijn volk, dat het nog grotere werken zal doen dan Hij gedaan heeft (Joh. 4:12), maar dit kan alleen wanneer het aangedaan is met de 'kracht uit de hoge'. Slechts door de doop in de Heilige Geest ontvangt de christen de mogelijkheid om de schepping te bevrijden, te genezen en te herstellen op dezelfde wijze als de Heer dit deed. Hij sprak van de gelovigen van het nieuwe verbond, dat zij boze geesten zouden uitdrijven, op zieken de handen zouden leggen tot genezing en dat zij in nieuwe tongen zouden spreken (Marc.16:17).

Bij de doop in de Heilige Geest behoort ook als eerste teken van nieuw geestelijk leven het spreken in tongen. Het pinksterteken is: 'Er vertoonden zich aan hen tongen als van vuur, die zich verdeelden, en het zette zich op een ieder van hen' (Hand.2:3). Deze tongen waren niet van vuur, maar 'als van vuur', dat wil zeggen, dat dit een teken was in de onzienlijke, onstoffelijke wereld. Niet de toeschouwers, maar de discipelen zagen dit teken van het nieuwe verbond.

Zoals Johannes de Doper en Jezus de Heilige Geest 'als een duif' zagen neerdalen, zo aanschouwden de gelovigen in de opperzaal vurige tongen, die zich verdeelden. Het was geen vuur dat verschroeide of verteerde, maar een geestelijk vuur zoals Mozes dit zag in het brandende braambos. Het spreken in tongen is immers niet voor de aarde, maar voor de geestelijke wereld, zoals ook de doop in de Heilige Geest een gebeuren is in de hemelse gewesten. Daar heeft het spreken in tongen zijn functie, hoewel het op aarde wordt gemanifesteerd. 'Zij werden allen vervuld in de Heilige Geest en begonnen met andere tongen te spreken'.

Wanneer een kind in de natuurlijke wereld geboren wordt, begint het ogenblikkelijk geluiden te geven en al spoedig neemt het de klanken over die het van zijn moeder hoort. Natuurlijk begrijpt het de betekenis er niet van, maar naarmate zijn geest ontwikkelt, begint het meer over te nemen en tenslotte ook te begrijpen wat het zegt. Ieder normaal mens spreekt een taal. Zijn geest vormt gedachten en zijn verstand de woorden en zinnen. Veel mensen spreken verscheidene talen en kunnen zich daar meer of minder goed in uitdrukken.

De Heilige Geest heeft kennis van alle dingen (1 Joh.3:20) in de zienlijke en in de onzienlijke wereld. Hij kent 'de tongen der mensen en der engelen' (1Cor.13:1). Is het nu zo wonderlijk, dat waar Gods Geest in een mens woont, Hij de christen doet spreken in talen die hij nimmer leerde? 'En begonnen met andere tongen (talen) te spreken, zoals de Geest hun gaf uit te spreken'. Op de Pinksterdag waren de vreemdelingen 'buiten zichzelf van verwondering en zeiden: 'Zie, zijn niet al dezen die daar spreken, Gallileeërs ? En hoe horen wij hen dan een ieder in onze eigen taal, waarin wij geboren zijn?' (Hand. 2:4-8).Paulus erkende: 'Indien ik bid in een tong, bidt mijn geest wel (door de woorden over te nemen van de Heilige Geest), maar mijn verstand blijft onvruchtbaar' (1 Cor. 4:14).

Gods Geest inspireert de woorden, die anders door de menselijke geest worden gevormd en door het verstand worden gereguleerd en gecontroleerd. Door deze gave 'spreekt men geheimenissen (1 Cor.14:2).

Deze basisgave van de Heilige Geest vraagt een gericht en afgestemd zijn van onze geest op de Heilige Geest. Als een kind niet afgestemd is op de moeder, spreekt het haar ook niet na. Deze eerste geestelijke gave, dit spreken in nieuwe tongen, is wel een steen des aanstoots voor de

natuurlijke christenen, maar het is een middel tot opbouw van het leven van de geestelijke mens en een bewijs 'niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen' (1 Cor.14:4 en 22).

Zo moest Petrus erkennen dat de Heilige Geest aan de heiden Cornelius met zijn gezin geschonken was, wat hij eigenlijk niet voor mogelijk had gehouden. Hij en de omstanders waren verbaasd, dat de gave van de Heilige Geest ook over de heidenen was uitgestort, want zij hoorden hen spreken in tongen en God grootmaken' (Hand.10:45,46). De apostel Paulus verheugde zich erover, dat hij meer dan andere medechristenen in nieuwe tongen sprak (1 Cor.14:18).

Van de doop in de Heilige Geest zei de Heer tot de Samaritaanse vrouw: 'Maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven' (Joh.4:14). Deze springende fontein zal het leven van de christen groen en fris en vruchtbaar maken, maar het zal ook herstel en leven brengen aan een beschadigde en zuchtende schepping, want nogmaals sprak de Heer: 'Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden' (Joh. 7:38, 39). Lezer, de doop in de Heilige Geest is een bijbelse werkelijkheid. Jezus sprak over deze doop, en de apostelen en eerste christenen ontvingen hem.

Paulus sprak in tongen en dankte God voor deze gave (1 Cor.14:18). Johannes, Petrus en al de nieuwtestamentische heiligen ervoeren de 'kracht uit de hoge' en werden erdoor gesterkt en verblijd. Hij is ook voor u, indien u de woorden van de Heer serieus aanvaardt. Jezus is ook nu

nog en voor u de dooper in de Heilige Geest. God is bezig zich een legerschare te vormen die geestelijk weerbaar is en bestand tegen de opkomende vloed van demonie in onze tijd. Wie deze doop ontvangen heeft en blijft streven naar zijn begaafdheden en krachten, behoeft niet verontrust te zijn, want in hem zullen de genadegaven zich dermate ontplooien, dat het rijk der duisternis moet zwichten. In de eindtijd zal de werking van de Heilige Geest zo krachtig zijn, dat de Geestvervulde christen een volledige overwinning zal behalen op de boze geesten in de hemelse gewesten.

OPLEGGING DER HANDEN

Het volgende onderdeel van het fundament dat de Hebreeënschrijver noemt, is de oplegging der handen. De vraag rijst: waartoe dient zij en wie hebben de opdracht voor deze handeling?

De oplegging der handen is, evenals de doop in water, een uiterlijk teken van iets dat in de onzienlijke wereld gebeurt. Wanneer in de zichtbare wereld de handen op een persoon gelegd worden, betekent dit dat degene die deze handeling verricht, zich geestelijk met hem één maakt; men identificeert zich als het ware met een persoon. In de geestelijke wereld van het Koninkrijk Gods houdt dit in, dat een dienstknecht des Heren die vervuld is met de Heilige Geest, iemand claimt voor dit Koninkrijk en een zegen overdraagt. Hij doet dit niet, omdat de eigen menselijke geest met bijzondere krachten begiftigd zou zijn, maar vanwege de kracht van de Heilige Geest waarin hij gedoopt werd en die in hem woont.

Van zichzelf bezit hij geen enkele paranormale begaafdheid. Zou hij deze toch hebben, dan zal hij eerst zelf bevrijd willen worden van iedere occulte kracht. Een christen accepteert alleen de begaafdheden van de Heilige Geest. Wanneer de handen opgelegd worden, komen in de onzienlijke wereld de krachten van de Heilige Geest in beweging en manifesteren zich de geestelijke wetten van het Koninkrijk der hemelen, zoals in Romeinen 8:2 staat: 'Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrij gemaakt van de wet der zonde en des doods'. De oplegging der handen is nooit bedoeld als een handeling, die de Heilige Geest dwingend de weg kan voorschrijven, maar zij gaat steeds gepaard met geloof in de kracht Gods. Zij is middel en voertuig, maar geen bron

van deze kracht. Zij kan ook geen voertuig zijn, indien degene die de handen oplegt, zelf niet de Heilige Geest ontvangen heeft. Wat is nu de zegen die iemand onder oplegging der handen ten deel kan vallen?

Ten eerste: genezing, naar geest, ziel en lichaam.

Ten tweede: verlossing en bevrijding.

Ten derde: een ondersteuning bij het doen ontvangen van de Heilige Geest.

Ten vierde: een voorbereiding bij het doen ontvangen van een geestelijk ambt.

Tenslotte noemen wij ook nog de bijzondere zegen die kinderen door middel van oplegging der handen kunnen ontvangen.

Op de vraag, wie de handen mogen opleggen, is het antwoord volgens Marc.16:17 dat de gelovigen zo zullen handelen. Met 'gelovigen' worden diegenen bedoeld, die zelf de rijkdom der genade door geloof deelachtig werden. Zij zijn dus kinderen van God die gedoopt zijn in water, die zelf verlost zijn van de machten der duisternis en die gedoopt zijn in de Heilige Geest. Wanneer iemand niet vrij is van boze geesten, moet hij geen handen opleggen, want ook dan gaan er geestelijke wetten in werking en zullen onreine geesten langs deze weg ook anderen trachten te penetreren en te beïnvloeden.

Zo herinneren wij ons een vrouw, die door een 'broeder' die in zonde leefde, de handen opgelegd was. Deze zuster raakte na die handeling geheel in de war. Toen de beïnvloeding verbroken werd, genas ze. Ook wijzen wij in dit verband op het grote gevaar, wanneer men zich door occultisten (mensen die werken met de krachten van het rijk der duisternis) de handen laat opleggen. In een van onze samenkomsten kwam een ouder naar voren met een

kind dat door een waarzegster de handen was opgelegd. Na dit contact verkeerde de kleine voortdurend in angst en onrust. Het werd in de naam van Jezus bevrijd en herstelde spoedig.

Het is een gevaarlijke zaak, zich door onbekende personen de handen te laten opleggen; in 1Timotheüs5:22 staat bovendien een waarschuwing, dat men ook zelf evenmin iemand overijld de handen zal opleggen, omdat men op deze wijze ook deel zal hebben aan de zonden van anderen. Deze vermaning eindigt met de oproep: 'Houdt u rein'! Men moet zich dus eerst op de hoogte stellen van de gezindheid van de desbetreffende persoon. Is zijn geloof en verlangen gericht op de Heer? Wat heeft het voor zin, indien iemand na een ontvangen zegen, toch zijn oude leven weer gaat voortzetten? Men verontreinigt zich, omdat men bij oplegging der handen in zulk geval zich identificeert met een zondaar, die zijn kwaad niet beleden heeft, noch van plan is dit na te laten.

Wie in het Koninkrijk der hemelen wil functioneren en daar op wettige wijze wil strijden tegen de boze geesten, kan zich niet permitteren met de zonde gemeenschap te hebben. Hij zal zichzelf ook ter wille van hen die hij helpen wil, rein moeten bewaren. Ook hier is sprake van 'opheffing van heilige handen'. (1 Tim. 2:8).

Genezing door oplegging der handen. Wanneer men de zonde efficiënt wil bestrijden, zal men moeten weten waar zij haar oorsprong vindt en hoe zij werkt. Evenzo geldt dit voor de ziektemachten. Van de zonde wordt meestal gedacht dat zij haar oorsprong in de mens heeft, terwijl de bijbel duidelijk leert, dat zondigen een voldoen is aan de begeerten der boze geesten (vergelijk Gen. 4:7). De boze gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij kan verslinden. Van de ziekte kan men moeilijk zeggen dat zij

uit de mens komt, want niemand begeert ziekte of zoekt deze. Men heeft nu een andere slogan gevonden, namelijk dat ziekte van God zou zijn. Men betuigt daarmee wel, dat men gelooft dat ziekte vanuit de geestelijke wereld het leven aantast, maar doordat men geen inzicht heeft in de hemelse gewesten, schrijft men de oorsprong van de ziekte aan 'Gods vaderhand' toe.

De bijbel leert echter, dat iedere gave die goed is en elk geschenk dat volmaakt is, van boven daalt, van de Vader der lichten, bij wie geen verandering is of zweem van ommekeer (Jac.1:17). Gods wil is 'het goede, het welgevallige en het volkomene' (Rom.12:2). Men laat dus bij het zoeken naar de oorsprong van het kwaad in zonde en ziekte, de eigenlijke verwekker, de duivel, buiten beschouwing.

Het menselijke leven ontwikkelt zich en wordt in stand gehouden door de geest. Deze heeft leven, kennis, wijsheid en kracht. Hij doet het levensproces naar vaste wetten verlopen. Zonder geest is het lichaam dood (Jac.2:26).

De (levens)geest bezit ook de gave van herstel en genezing. Dit verloopt ook volgens vaste wetten. Op deze wijze kan bijvoorbeeld een nagel weer aangroeien en een wond zich herstellen. Ziektemachten vallen de geest van de mens aan en verhinderen deze zijn functie goed te verrichten, waardoor het lichaam ziek of beschadigd wordt. Zij gaan zelfs zover dat zij de geest soms dwingen wetteloos te functioneren en bijvoorbeeld gezwellen voort te brengen die niet in het lichaam thuishoren. Wanneer het lichaam van buitenaf beschadigd of geïnfecteerd wordt, zal de geest ook het gehele afweermechanisme in werking stellen. De ziektemachten zullen ook dán trachten hun verstorend werk te doen en de genezing te stagneren.

Natuurlijk is het mogelijk om van buitenaf het ziekteproces te stuiten en de genezing te ondersteunen. De medische wetenschap heeft hierin haar taak. Meer efficiënt werkt de genezing, door de wetteloosheid in het lichaam bij de oorsprong aan te grijpen en dus met de geest te bestrijden. Deze weg tot genezing berust geheel op geloof en gaat gepaard met gebed, dit wil zeggen met een bezig zijn van de mens in de hemelse gewesten. Wanneer iemand die vervuld is met de Heilige Geest een zieke de handen oplegt, claimt hij hem daarmee voor het Koninkrijk Gods, dus ook voor gezondheid naar geest, ziel en lichaam. Dan zal de kracht van Gods Geest en de naam van Jezus die over de zieke uitgesproken wordt, de geest van de zieke ondersteunen, de machten verdrijven en de genezing of het herstel mogelijk maken en bespoedigen.

De bijbel zegt in Romeinen 8:11, dat de Geest die Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook ons sterfelijk lichaam levend zal maken, dit wil zeggen goed zal laten functioneren, zodat de blijdschap, de vrede en de gerechtigheid in het menselijke leven terugkeren.

Oplegging der handen bedoelt dus, in de naam van Jezus, de geest van de mens krachtig bij te staan. Natuurlijk rijst de vraag of het nodig is, dat men broeders of zusters de handen oplegt, die zelf ook de Heilige Geest ontvangen hebben. Het antwoord is, dat zulke gelovigen door de kracht van de inwonende Geest de ziektemachten zelf kunnen weerstaan en teruggedrijven en dat dan de kracht Gods waarop zij vertrouwen, hen ook genezen zal. Waar echter de Heilige Geest met zijn begaafdheden nog onvoldoende ontwikkeld is en het geloofsvertrouwen nog zwak, de kennis en het inzicht nog te gering zijn, zal de hulp van broeders en zusters, inzonderheid die van de oudsten der gemeente, noodzakelijk worden.

Oplegging der handen tot genezing behoorde ook tot de methode van Jezus. Menigmaal genazen de zieken en weken de kwalen voor zijn woord en soms legde Hij de handen op. Zo kon Hij in Nazareth geen enkele kracht doen, maar Hij genas daar alleen enige zieken door handoplegging (Marc.6:5,6). Wanneer Jezus dit deed, stroomde kracht van de Heilige Geest door Hem heen naar de zieke. Hij gebod aan zijn volgelingen hetzelfde te doen en dan zouden de zieken eveneens genezen (Marc.16:18).

Ook de geloofsgenezing is een gave die in de gemeente moet functioneren. Daar geschiedt de oplegging der handen door bekende en betrouwbare dienstknechten van God. Ook moet zij in het christelijke gezin beoefend worden, in het bijzonder door de ouders ten opzichte van de kinderen. De kleinen missen immers de kracht van de Heilige Geest, en hun eigen geest is nog onvoldoende ontwikkeld. Waar de ouders zelf nog steun nodig hebben, zullen zij de hulp van de broeders en zusters der gemeente inroepen, in het bijzonder die der oudsten, omdat dezen geacht worden vooraan te staan in geloof en kennis.

Verlossing en bevrijding door oplegging der handen: Er zijn vele mensen die erkennen moeten dat zij vaak tot verkeerde daden gedreven worden, hoewel zij er een hartgrondige afkeer van hebben. Hun geest is niet opgewassen tegen de verleiding en de pressie van de boze machten. In hun leven zijn bepaalde sectoren waar zij steeds de nederlaag lijden in hun strijd tegen de zonde. Toen zij zich bekeerden en Jezus aannamen, was er eerst een grote vreugde en leek het wel of er een verandering ten goede kwam, maar op een onverwacht ogenblik merkten zij echter, dat toch de zondige verlangens opnieuw, en sterker dan ooit, in hen werkzaam waren. Hun

leven werd overschaduwd; een deel bleef bezet gebied, waar de boze geesten heerschappij uitoefenden. Om dit in beeldspraak uit te drukken: zij zijn gebonden. Ondanks alle inspanningen om het goede te doen, weten ze dat ze op een bepaald terrein van hun leven niet vrij zijn om te doen wat zij willen.

Jezus verkondigde echter een evangelie dat voor gevangenen loslating betekende en dat vrijheid beloofde aan gebondenen (Luc.4:19). De prediking van het Koninkrijk der hemelen houdt in, dat de mens God mag en kan dienen zonder vrees en dat hij verlost wordt uit de handen van al zijn vijanden (Luc.1:71 -75).

De vader van de maanzieke knaap uit Mattheüs 17 vertelde, dat een geest zijn kind af en toe overmeesterde. Dan schreeuwde de kleine het uit. Soms greep de boze macht de knaap en wierp hem in het vuur en soms in het water. Bij gebonden mensen ziet men soortgelijke verschijnselen. Op de meest onverwachte ogenblikken valt de boze op hen en dan worden zij humeurig, driftig, beginnen te vloeken, zijn volkomen redeloos, of komen in een schemertoestand waarin zij gruwelijke en onreine dingen doen. Zij moeten drinken, snoepen, roken, stelen, liegen of andere mensen kwellen. Dan laat de geest hen los en worden ze weer de natuurlijke en vriendelijke mens van vroeger.

In zo'n situatie verkeerde de apostel Paulus voor hij de bevrijdende macht van Jezus had leren kennen. Hij moest ondanks zijn vrome inspanningen belijden: 'Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde die in mij woont.... want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet Gods, maar in mijn leden zie ik een andere wet, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij tot krijgsgevangene maakt van de wet der zonde, die in mijn leden is. Ik ellendig

mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? Gode zij dank door Jezus Christus, onze Here'! (Rom.7:22-25). Hoe komt nu in onze tijd verlossing en bevrijding tot stand?

Ook daarvoor heeft de Heer aan de gelovigen een opdracht gegeven. Zij zouden doen wat Hij gedaan had, namelijk boze geesten uitwerpen. Jezus gaf het voorbeeld en sprak: 'Indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen' (Matth.12:28).

Jezus genas de zieken door zijn woord, en wij zien dat Hij door datzelfde bevrijdende woord, gebondenen vrijmaakte, ook door handoplegging. In Lucas 4:40 lezen wij, dat men de zieken tot Hem bracht, die Hij ieder afzonderlijk de handen oplegde en genas. Er wordt bij vermeld dat bij velen ook boze geesten uitvoeren. De apostelen en evangelisten handelden op gelijke wijze. In Handelingen 5:12 wordt gezegd dat door de handen der apostelen vele tekenen en wonderen onder het volk geschieden, en in vers 16 staat, dat men zieken en door onreine geesten gekwelden meebracht en dat zij allen genazen.

In het bestrijden van ziekte- en zondemachten is geen verschil. Een ziektemacht tast veelal het lichaam aan; een zondemacht ontwricht en beschadigt het zielenleven. In beide gevallen moet eerst de wetteloze geest verdreven worden, waarna herstel kan intreden, dat is vernieuwing door de kracht van de Heilige Geest.

Wanneer een gebodene, dus een mens die telkens weer in een of andere zonde valt, deze komt belijden en er vanaf wil, teneinde zijn leven in dienst van de Heer te stellen, mag de broeder of zuster tot wie zo'n persoon komt, de boze macht uitdrijven in de naam van Jezus, hem of haar schuld vergeven en rechtvaardig verklaren. Vaak zal de gelovige de handen daarbij op het hoofd van de betrokkenen

persoon leggen om deze te claimen voor de gerechtigheid, de vrede en de blijdschap van het Koninkrijk Gods (Rom.14:17), terwijl hij zich in de geestelijke wereld keert tegen de demonische bezettende machten.

Mag men nu ook zo handelen met bezetenen of geesteszieken die geheel overweldigd zijn of op vele sectoren bezet?

Zulke personen kunnen dikwijls de wil tot herstel noch het geloof in de kracht van God opbrengen. Van hen kan men geen concrete belijdenis van zonden verwachten. Zal er voor deze mensen een mogelijkheid tot bekering zijn, dan moeten zij allereerst in de naam van Jezus verlost worden van de overweldigers die hun geest onderdrukken, hun verstand verduisteren, hun gevoelsleven verzieken en hun vrije wil blokkeren.

Van Jezus wordt vermeld, dat Hij rondging, weldoende en genezende allen die door de duivel overweldigd waren (Hand.10:38). Hij werd 'geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou' (1 Joh.3:8).

Door oplegging der handen claimt men zulke onderdrukten of gevangenen tot bevrijding. Men stelt zich voor hen op de bres en treedt in de kracht Gods tussenbeide om hen van de vijanden te verlossen, zodat zij gelegenheid krijgen zich tot God te keren en Jezus aan te nemen. Ook zijn er mensen die wel hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, maar wier geest zo verleugend wordt door dwaalgeesten met hun valse leringen, dat eerst deze machten verdreven moeten worden en hun leugenachtige beïnvloeding verbroken, voordat het mogelijk is dat hun slachtoffers de waarheid Gods aanvaarden. Zij die geen gerechtigheid begeren, zijn zich niet van hun geestelijke armoede bewust en hun verlangen zal ook niet uitgaan naar een evangelie van verlossing en

bevrijding. Van zulken sprak de Heer: 'Maar nu zegt gij: Wij zien; daarom blijft in uw zonde' (Joh. 9:41).

Oplegging der handen als ondersteuning bij het ontvangen van de Heilige Geest: Jezus is de dooper met de Heilige Geest en vele christenen ontvingen in de begintijd en ontvangen ook nu nog deze Geest rechtstreeks door Hem. Wij lezen in het boek Handelingen evenwel ook, dat de apostelen de handen oplegden voor deze doop (Hand. 8:17 en 19:6). Zij gaven daarmee een voorbeeld aan allen die hun leer willen volgen. Deze handeling houdt beslist niet in dat nu de voorganger of de oudste met de Heilige Geest doopt. Zij kunnen alleen een gelovige in de zichtbare wereld in water dopen!

Bij de doop in de Heilige Geest is oplegging der handen een ondersteuning om een broeder of zuster over een geestelijke barricade te helpen. Het is moeilijk voor het natuurlijk verstand, dat altijd bezig is geweest met de zichtbare dingen om de geestelijke werkelijkheid te verstaan en om te begrijpen wat er gebeuren gaat. Ook de boze geesten trachten deze doop te verhinderen en het kind van God een ongegronde vrees aan te jagen voor alles wat uit het Koninkrijk Gods tot hem komt. Hij wordt gespannen en is niet meer in staat in het geloof te aanvaarden wat Jezus geven wil. Nooit zagen wij dat iemand die in onrust verkeerde, gedoopt werd in de Heilige Geest.

Het is immers zo, dat iemand die twijfelt en heen en weer geschud wordt, niet moet denken dat hij iets van God ontvangen zal (Jac.1:6-8).

Sommige christenen menen dat men bij het ontvangen van de Heilige Geest eerst 'het verstand moet inleveren', maar dit is juist een zeer bruikbaar instrument in dienst van

God. Het is zelfs zo dat domheid en gebrek aan gezond verstand een remming vormen in de ontplooiing van het geestelijke leven. Er staat zelfs dat God zijn wetten in ons verstand zal schrijven, en dat wij geen kinderen in het verstand zullen zijn (Hebr.8:10, 1Cor.14:20).

Wanneer ons verstand 'geopend' wordt of 'verlicht', kan het zowel de dingen van de zienlijke als van de onzienlijke wereld verstaan. Jezus sprak: 'Indien Ik u van het aardse gesproken heb zonder dat gij gelooft, hoe zult gij geloven wanneer Ik u van het hemelse spreek?' (Joh.3:12).

Aangaande de hemelse dingen kon de Heer uiteraard alleen spreken in beelden die ontleend waren aan het aardse leven. Wie domheid als een verduistering van het verstand leert zien, kan ook daarvan in de naam van Jezus verlost worden.

Menigmaal hebben wij opgemerkt, dat bij een duidelijke uiteenzetting van het wezen van de Heilige Geest, en van de weg des geloofs waarlangs deze Geest aanvaard moet worden, alsmede van het doel dat God met deze gave wil bereiken, de doop in de Heilige Geest dan zonder enige moeite verliep, terwijl de gave van tongen als vanzelfsprekend begon te functioneren.

Men zal wellicht vragen: staat dan niet in 1 Corinthiërs 14:14 dat bij het spreken in tongen het verstand vruchteloos is. Dit is inderdaad zo, want er is meestal niemand die het verstaat en ook de spreker begrijpt het niet. Dat wil echter niet zeggen dat dit spreken niet zinvol is, want het is de Heilige Geest die spreekt en in de hemelse gewesten zal het zeer zeker begrepen worden, want men spreekt door de Geest geheimenissen tot God (1 Cor.14:2).

Bij het opleggen der handen voor de doop in de Heilige Geest wordt weer bedoeld dat men een gelovige claimt

voor het Koninkrijk Gods. Wanneer bij deze de remmingen zijn weggenomen, zal de Geest van Jezus Christus die in de helpende broeder woont, binnenkomen en de wachtende dopeling vervullen. De Heilige Geest kan wel van de ene persoon naar de andere overgaan, maar alleen in overeenstemming met het woord van Jezus, dus naar de wil van de Geest. De Heer sprak: 'Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste (de inwendige mens) vloeien. Dit zei Hij van de Geest, welke zij die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden' (Joh.7:38,39).

Een toebereiding bij het ontvangen van een geestelijke opdracht: Bij de oplegging der handen wordt een zegen overgedragen. In de onzienlijke wereld worden duistere machten geweerd of verdreven en aan de betrokken persoon wordt de kracht Gods meegedeeld. Zegen staat tegenover vloek. Bij een vervloeking tracht men iemand in aanraking te brengen met de boze geesten en aan hun macht over te leveren. Bij een zegen wordt iemand in aanraking gebracht met de kracht Gods en begint deze in zijn leven te werken. Daar dit alles zich in de geestelijke wereld afspeelt, is het duidelijk dat in het bijzonder personen de handen worden opgelegd, die tot een geestelijk ambt geroepen zijn en die daarvoor een bijzonder geestelijke toerusting nodig hebben. Zij hebben speciale begaafdheden nodig om de door God hun gegeven taak naar behoren te kunnen vervullen.

Reeds in het begin van de kerk zien wij dat de apostelen de handen legden op zeven broeders, die aangewezen waren om onder andere de armen in de gemeente te verzorgen (Hand.6:6). Men kan het op prijs stellen als men ambtsdragers met natuurlijke gaven in de gemeente heeft, maar men zal in de eerste plaats moeten uitzien naar

mannen 'die goed bekend staan, vol van Geest en wijsheid'.

Barnabas en Paulus ontvingen door middel van enige vooraanstaande broeders in de gemeente te Antiochië de benodigde zegen voor hun zendingsarbeid (Hand.13:3). Ook Timotheüs die het werk van een evangelist en leraar deed, waren de handen opgelegd door de gezamenlijke oudsten en ook nog door Paulus zelf (1 Tim.4:14 en 2 Tim.1:6) . De apostel adviseerde deze jonge broeder het charisma of de genadegaven die hij onder handoplegging ontvangen had, verder te ontplooiën. Hij gebruikte hier het beeld van een vuurtje, dat (bij de doop in de Heilige Geest) aangestoken was en nu aangeblazen moest worden. In de gemeente zullen wij daarom oudsten, voorgangers, evangelisten en zendingen ook op deze wijze een bijzondere kracht meegeven.

Zo brengt men de genade en wijsheid van de Heilige Geest, die in de gemeente aanwezig is, in de bedding van het ambt.

Handoplegging en gebed gaan samen. In beide gevallen is het nodig zich te verplaatsen in de hemelse gewesten. Het vasten kan hiertoe een voorbereiding betekenen, want men doet dit om zich los te maken van het natuurlijke leven ten einde meer geconcentreerd geestelijk bezig te kunnen zijn. Vasten bestaat dus uit het wegnemen van de beletsels die een mens kunnen verhinderen zich volkomen in de onzienlijke wereld te verplaatsen. Hoewel de bijbel er zich niet over uitlaat, is het vanzelfsprekend dat bij bijzondere gelegenheden ook de handen worden opgelegd.

Zo zullen bruid en bruidegom een zegen nodig hebben bij het vormen van hun gezin. Waar twee mensen zo nauw met elkander verbonden worden en ook geestelijk samen moeten leven, is het goed beiden te claimen voor het

Koninkrijk Gods, dat resulteert in vrede, gerechtigheid en blijdschap.

Waarom zou men bovendien niet gemeenteleden, die voor een moeilijke taak staan, een ernstig probleem hebben, of verregaande beslissingen moeten nemen, ook onder oplegging der handen zegenen met de kracht van omhoog? Het opleggen der handen is geen ijdele ceremonie of nietszeggende vorm, maar het is een middel om langs de weg des geloofs, concreet heil en goedertierenheid te doen toekomen. Ook onder oplegging der handen wordt de gelovige 'uitdeler der menigerlei genade Gods' (1 Petr.4:10 St.V.).

Oplegging der handen ook bij kinderen:

Ruim veertig dagen na de geboorte van Jezus, trekken zijn ouders naar Jeruzalem om daar hun kind' de Here voor te stellen' of zoals enkele vertalingen hebben 'om Hem op te dragen aan de Heer'. Op het ogenblik dat Jozef en Maria de tempel binnenkomen, 'om met Hem te doen overeenkomstig de wet', ensceneert de hemelse Vader Zelf een opdrachtienst.

Een oude man op wie de Geest des Heren rust, neemt het kind Jezus in zijn armen. Vanuit de onzienlijke wereld hoort hij de stem van God en hij geeft deze door in woorden van leven en heil. Dan geeft hij de baby terug aan de moeder en doet daarna een handeling die een voorganger van een Volle-Evangeliegemeente in onze tijd ook met een kind verricht. Hij legt de handen afwisselend op de zuigeling en de ouders. Hij zegent ook Maria en Jozef om hen te bekrachtigen tot de taak waarvoor zij gesteld waren. Opnieuw volgt dan een godsspraak die met enkele woorden de betekenis van dit jonge leven afbakt. Hoeveel maal heeft Jezus ook Zelf niet in zijn leven hier op aarde de kinderen op deze wijze gezegend? Toen

werden de kinderen tot Hem gebracht, 'opdat Hij hun de handen zou opleggen en bidden'. 'En Hij omarmde ze en hun de handen opleggende, zegende Hij ze' (Matth.19:13 en Marc.10:16).

Mag ik u eens een vraag stellen? Wat dunkt u van deze ouders? Waren dit bijgelovige lieden of zou er werkelijk iets gebeurd zijn, toen de Heiland hun kinderen zegende? Er staat, dat de aartsvaders hun kinderen ook de handen oplegden en ze zegenden. Deze oudtestamentische gelovigen hadden nog geen inzicht in het Koninkrijk der hemelen, zomin als de moeders in Jezus' tijd, en toch wisten zij dat deze oplegging der handen geen ijdele vertoning was. Zij geloofden dat het levenschip van het kleine of grote kind hierdoor in de goede koers gestuurd werd. Geen van hun grote kinderen trachtte hier dan ook onderuit te komen; ook dezen hechtten hier waarde aan. Op die wijze werden de kinderen beschermd en in aanraking gebracht met de kracht van het Koninkrijk Gods.

Onze kinderen komen op een duistere aarde, waarvan de overste dezer wereld heer en meester is. Zij worden vanaf hun geboorte, en soms nog wel vóór die tijd, door de boze machten bedreigd. Dezen trachten hen ziek, of tot een prooi van de zonde te maken, te binden, te beangstigen of ergens te beschadigen. De begeerte van de boze gaat ook reeds naar onze kinderen uit en zij hebben nog geen geestkracht om zich tegen hem te verzetten of over hem te heersen (Gen. 4:7).

Van geslacht tot geslacht proberen wetteloze geesten beslag te leggen op ouders en kinderen. Daarom breken wij bij een opdrachtdienst eerst de beïnvloeding van de onzichtbare machten die in de voorgeslachten huisgehouden hebben. Het kind wordt losgemaakt en apart gesteld van de demonen die zijn familie geleid en

onderdrukt hebben. De gelovige ouders nemen de leiding en de bescherming van hun kinderen op zich, waarbij zij gebruik maken van de kracht en de begaafdheden van de Heilige Geest die in hen woont. Menigmaal zullen zij de handen leggen op hun kinderen om hun de genezende en de bevrijdende werking van Gods Geest mede te delen.

Zoals vader en moeder voor kleding en voedsel zorgen en de natuurlijke beschermers van het kind zijn, zo zijn ze dit ook in geestelijk opzicht. Hun taak is om voor het weerloze kind de machten te weerstaan die het dikwijls al vanaf de ontvangenis belagen. Indien boze geesten het kind overweldigd hebben, dienen de ouders ze uit te drijven. Via de gelovige vader en moeder ontvangt het kind genezing, bevrijding, rust en blijdschap. Wij heiligen ons voor onze kinderen, zoals de Heer dit voor ons deed:

'Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb Ik ook hen gezonden in de wereld; en Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid' (Joh.17:18,19). Jezus heiligde Zich voor ons. Hij isoleerde Zich tegen iedere beïnvloeding van de boze en werd door hem niet beschadigd. Daarom kunnen ook wij als ouders ons geen enkele binding met het rijk der duisternis permitteren.

Indien wij liegen, kunnen wij de leugenmacht die ons kind aanvalt, niet weerstaan. Indien wij zelf onreine gedachten koesteren, kunnen wij geen onreine geesten, in de naam van Jezus, verdrijven. Kortom, wij moeten ons met de apostel oefenen, altijd een eerlijk geweten te hebben voor God en de mensen (Hand. 24:16).

Onze kinderen zijn niet 'in Christus geheiligd', maar volgens 1 Corintiërs 7:14 in ons, hun ouders. Zij vinden in ons hun geestelijke omtuining tegen de boze geesten, terwijl wij hen tevens leiden en voorgaan op de weg van Jezus Christus. Tot onze kinderen zullen wij zeggen:

'Wees onze navolgers, gelijk wij Christus navolgen' (1 Cor.11:1). Het heil van onze kinderen hangt af van onze geestelijke positie en van ónze activiteit in de hemelse gewesten, waar wij wandelen, strijden en overwinnen. God van zijn kant geeft ieder kind een engel, die voortdurend Zijn aangezicht ziet (Matth.18:10). God heeft immers de kinderen bestemd voor zijn Koninkrijk en om de zaligheid te beërven. Wanneer wij een baby aan de kant van de sloot leggen, is het onze schuld indien dat kind in het water valt en in de modder stikt. Uit de natuurlijke dingen leren wij de geestelijke verstaan.

Vele kinderen groeien op in een omgeving, waar hun ziel besmeurd en besmet wordt, daar zij niet door het gebed der ouders en door de werkingen van de geestelijke gaven die in vader en moeder functioneren, beschermt worden. Als dit inzicht en deze kracht bij de ouders niet gevonden worden, waar zullen de kleinen dan hun bescherming vinden? Welke invloeden ondergaat het kind van een dronkaard of van een echtbreker? Voor een ouder die zijn kind niet heiligt, maar ontheiligt, dat wil zeggen in aanraking brengt met de machten der duisternis en het niet leidt op de weg der gerechtigheid door voorbeeld en woord, geldt het woord des Heren: 'Het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen om zijn hals was gehangen en hij verzwolgen was in de diepte der zee (Matth.18:6).

De gemeente is het huisgezin Gods. Zij is de realisering van het mystieke lichaam van Christus op aarde. In haar functioneren daarom de grootste kracht en heerlijkheid van de Geest des Heren.

De geestelijke begaafdheden openbaren zich in het midden der gemeente en zijn daar gegeven tot dienstbetoon en opbouw. Wanneer nu de weldaden van Jezus Christus, met hun heil en genezing, zich in het bijzonder in de gemeente

openbaren, zullen wij daar ook onze kinderen heen brengen.

Wij gaan onze zuigelingen daar niet besprengen, want dit heeft niet de minste betekenis of nut, maar wij gaan hen in de gemeente opdragen. Wij stellen hen voor aan het hoofd der gemeente, aan Jezus Christus. Wij doen dan met hen wat Jezus deed. Alleen zijn methode is goed. Wij claimen de kleinen daar voor het Koninkrijk Gods. Namens de gemeente wijdt de voorganger het kind aan de Heer, opdat Deze zijn heil en zijn heerlijkheid in het kind openbaren zal. Daarom zegent hij het, onder oplegging der handen in de naam van Jezus. Daarna wordt het kind aan de ouders teruggegeven, opdat zij het zullen leiden, beschermen en heiligen, totdat het oud genoeg is om zelf zijn keuze te bepalen en door zijn doop te betuigen dat het ingevoegd is in het lichaam van Christus en een eigen plaats heeft in de gemeente. Onze kinderen leven nog een natuurlijk leven, dat van deze aarde is, want het natuurlijke ontplooit zich eerst.

Als ouders zonderen wij hen evenwel af van de boze geesten, totdat zij zelf Jezus aannemen en wedergeboren worden tot geestelijke mensen. Wij moeten hen opvoeden in deze wereld, maar niet naar de beginselen van deze wereld die in het boze ligt. Wanneer de Heer spreekt: 'Voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen', bedoelt Hij daarmee dat de kinderen die op deze wijze, door oplegging der handen gezegend en beschermd zijn, bestemd zijn om het Koninkrijk Gods binnen te gaan. Zij kunnen opgroeien als gave, vrije kinderen, die niet overweldigd zijn door de duivel, maar uit wier onbesmette mond God Zich sterkte heeft gegrond, zijn tegenstanders ten spijt om vijand en wraakgierige (macht) te doen verstommen (Ps.8:3).

Oplegging der handen is nooit vrijblijvend en ook niet zonder inhoud. Zij is het zichtbaar beeld van een gemeenschap in de onzichtbare wereld, waarbij geestelijke wetten in werking treden. Ook voor deze handeling geldt: 'Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods' (Rom.8:2).

OPSTANDING DER DODEN

De leer van de opstanding der doden is wel de belangrijkste pijler waarop het fundamentele christendom rust (Cor.15:13,14). Deze opstanding betreft zowel de inwendige als de uitwendige mens, dus de herleving van ziel, geest en lichaam. Zij is een vernieuwingsproces dat bij bekering en wedergeboorte aanvangt en voor degene die in Christus is, zal eindigen met een lichamelijke herleving bij de wederkomst des Heren.

Wij spreken over hen die nu reeds deel hebben aan de eerste opstanding (Op.20: 4-6). Deze opstanding vangt aan bij het leggen van het fundament Gods in een menselijk leven, en wordt bij de lichamelijke herrijzenis voltooid. De tempel Gods is af, wanneer de christen naar ziel, geest en lichaam hersteld en volkomen vervuld is met de Geest van God. De opstanding der doden bepaalt ons bij de waarheid, dat de mens eeuwig voortbestaat. De bijbel leert dat het zichtbare van de mens tijdelijk is, maar het onzichtbare van hem eeuwig (2 Cor.4:18).

De ziel met de geest behoort tot de geestelijke wereld en daardoor is de inwendige mens onvernietigbaar, evenals alle hemelse wezens dit zijn.

Wanneer in Efeziërs 2:1 gezegd wordt, dat wij dood waren door onze overtredingen en zonden, betekent dit dood zijn zeker niet, dat onze inwendige mens vroeger niet bestond, maar wel dat hij vervreemd was van het echte leven met zijn Schepper, niet functioneerde naar diens wetten en een prooi was van de boze geesten.

Daarom wordt vervolgd: 'Waarom gij vroeger gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld (die onder beslag van de boze ligt), overeenkomstig de overste van de macht der lucht (de lucht is een beeld van het Koninkrijk

der hemelen, hier van de duistere zijde van de onzienlijke wereld), van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid'.

Het dood-zijn van de innerlijke mens betekent dat hij een prooi is van de wetteloze machten. Voor de uitwendige mens is doodgaan de scheiding van de innerlijke mens en het lichaam. Ook het dode lichaam is niet onveranderlijk, maar het ondergaat een negatieve en ontbindende werking. Een mens die innerlijk dood is, ondervindt de ontbindende werking van haat, jalousie, leugen, onreinheid, depressie, enzovoort. Hij functioneert naar de wetten van zonde en occulte destructieve machten.

In het lichaam openbaart zich de dood als ontbinding, het uiteenvallen en het terugkeren tot het stof der aarde. Waar leven is naar de wetten Gods, dus leven in gerechtigheid, openbaren zich blijdschap, vrede en kracht naar de innerlijke, en gezondheid naar de uitwendige mens. Opstanding wil zeggen: overgaan van de dood in het leven, van de duisternis in het licht, onttrokken zijn aan de macht van satan en toegekeerd naar God.

Bij de verloren zoon begon de opstanding toen hij sprak: 'Ik zal opstaan en naar mijn vader gaan en hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, en ik ben niet meer waard uw zoon te heten'. Zij werd een realiteit toen de vader hem weer als kind aannam, hem het beste kleed deed aantrekken, de ring aan zijn vinger schoof en zorgde voor schoenen aan zijn voeten. Daarna sprak de vader aangaande zijn zoon: 'Hij was dood en is levend geworden' (Luc.15:11-32).

Jezus omschreef deze geestelijke opstanding met de woorden: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezonden heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven. Voorwaar, voorwaar,

ik zeg u, de ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen en die haar horen, zullen leven' (Joh.5:24, 25). Bij zijn waterdoop getuigt de christen dat zijn oude denkwereld, zijn oude mens, begraven is en dat het nieuwe leven, gevoed en gelaafd vanuit de hemelse gewesten, aanvangt.

Velen menen dat een christen pas na zijn sterven in de hemel komt. Maar hoe kan dan zijn wandel of zijn burgerschap in de hemel zijn? Hoe kan hij strijden en overwinnen in de hemelse gewesten, indien hij daar niet aanwezig is? Er staat: 'En heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus' (Ef.2:6).

Wie in Christus is, - dat wil zeggen, behoort tot zijn geestelijk lichaam waarvan Hij het hoofd is, - bevindt zich in de hemel en wel aan de goede kant, in het Koninkrijk Gods. Aan hem wordt de bede van onze Heer vervuld: 'Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen' (Joh.17:24).

Wij wandelen daar in geloof, en aanschouwen met ogen die geestelijk geopend zijn. Deze geestelijke wereld is niet te doorkruisen met aardse voeten of waar te nemen met lichamelijke ogen of te tasten met vleselijke handen. Men hoort daar de stem van God in de inwendige mens en drukt zich uit in beelden, ontleend aan het natuurlijke leven, om zich een voorstelling te maken van deze onzienlijke, onhoorbare en ontastbare werkelijkheid. Zo sprak ook Jezus over deze wereld in gelijkenissen. Hij ving dan aan met de woorden: 'Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan... '. Jezus zei: 'Ik ben de opstanding en het leven'. Wij staan met Hem op, indien wij zijn manier van denken overnemen, want dan zullen ook wij spreken en handelen zoals Hij dit deed. Dan bezien wij de situaties op aarde vanuit de hemelse gewesten of 'van

boven'. Toen een geliefd discipel Hem trachtte te verhinderen naar Jeruzalem te gaan om daar te lijden en te sterven, zag de Heer ogenblikkelijk wie in de geestelijke wereld Petrus beïnvloedde en infiltreerde.

Daarom zei de Heer tegen Petrus: 'Ga achter Mij, satan'. Voordat dezelfde discipel Hem verloochende, waarschuwde Jezus dat de satan hem zou ziften als de tarwe. De Heer vertelde echter er ook bij, dat Hij voor hem gebeden had, dus in de hemelse gewesten bezig was geweest om deze apostel uit de klauwen van satan los te maken.

Er zijn christenen die geen inzicht hebben in de wereld van het Koninkrijk der hemelen, dus daar ook niet kunnen leven en ontwikkelen. Zij leven op oudtestamentische basis. Hun kennis is verbonden aan de natuurlijke wereld en deze reikt slechts tot aan het graf. Wat hierachter ligt, is voor hen een gesloten boek. Zij gebruiken gaarne de uitspraak van Mozes: 'De verborgen dingen zijn voor de Here, onze God, maar de geopenbaarde zijn voor ons en onze kinderen voor altijd' (Deut. 29:29). Maar in het nieuwe verbond staat de Paulinische gedachte: 'Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten (diepste gedachten) Gods' (1 Cor.2:10).

Wij verheugen ons erin dat wij deze Geest ontvangen hebben!

Een andere geliefkoosde tekst voor hen die de zogenaamde zieleslaap leren, is: 'De hemel is de hemel van de Here, maar de aarde heeft Hij de mensenkinderen gegeven. Niet de doden zullen de Here loven' (Ps.115:16). Men ziet niet in, dat juist deze uitspraak wijst op het enorme verschil tussen het oude en het nieuwe verbond. De Heer zegt immers tot zijn volgelingen: 'Omdat het ú gegeven is de geheimenissen of mysteries van het

Koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is dit niet gegeven' (Matth.13:11).

Wanneer de Prediker constateert: 'De doden weten niets en zij hebben nimmer deel aan iets, dat onder de zon geschiedt', kan gezegd worden dat zij die nu nog op oudtestamentisch niveau leven, wèl kennis hebben van wat op aarde gebeurt, maar niets weten van alles wat in verband staat met het onzienlijke Koninkrijk der hemelen en geen deel hebben aan het lichaam des Heren dat daar gevormd wordt. Wanneer wij iemand begraven, is hij voor ons dood, maar voor God die in de onzienlijke wereld verkeert, leeft hij (Luc.20: 38).

De zogenaamde leer van de zielelaap gaat er vanuit dat de gehele mens bij zijn sterven doodgaat. Hij zou dus naar ziel, geest en lichaam ophouden te bestaan. Deze dwaling is in flagrante strijd met de kennis die het Nieuwe Testament ons verschaft aangaande het Koninkrijk der hemelen. Denk eens aan het gesprek met de 'arme' man en de 'rijke' Lazarus. In Openbaring 6:10 klinkt het geroep van de zielen van hen die geslacht waren om het woord van God. Deze gestorvenen kunnen roepen, ook al bezitten zij geen aards lichaam. God zelf en de gehele geestenwereld kunnen dit trouwens ook, soms met luider stem (Openb.14:15).

Iemand die slaapt, is niet dood, maar beweegt zich alleen in de onzienlijke wereld. Daar kan hij met zijn geest wandelen, strijden, angstig zijn en zelfs grote reizen maken, dus zich in de geest verplaatsen. Wanneer een christen sterft, kan hij geen arbeid meer 'onder de zon' verrichten. Hij is ontslapen of begonnen met slapen. Hij leeft dan verder in het onzienlijke Koninkrijk Gods. Naar de inwendige mens is de ware christen bij zijn wedergeboorte reeds opgestaan tot een nieuw leven. Voor hem werd waarheid: 'Ontwaakt, gij die slaapt, en sta op uit

de doden'. Het moet dan wel duidelijk zijn dat deze onzienlijke mens, de mens des harten, niet voor de tweede maal sterft ten einde bij de komst des Heren voor de tweede maal op te staan. Tot de gelovigen van het nieuwe verbond sprak Jezus, dat zij de dood in eeuwigheid niet zouden aanschouwen of smaken (Joh.8:51,52) en dat wie in Hem gelooft, leven zal, ook al is hij gestorven en dat een ieder die leeft en in Hem gelooft, in eeuwigheid niet zal sterven (Joh.11:25, 26).

Wie eenmaal uit de geestelijke dood is opgewekt, en volhardt in het geloof, sterft niet om een prooi te worden van dood of dodenrijk. Hij behoort tot het lichaam van Christus en dit kent alleen maar eeuwig leven. Als de gelovige sterft, als zijn lichaam van ziel en geest gescheiden wordt, neemt hij zijn intrek bij Christus (2 Cor.5:8). De dood voert geen heerschappij meer over hem, doordat hij verbonden is met Jezus Christus, het hoofd van het Lichaam, die de dood overwonnen heeft (Rom. 6:9).

Op aarde leefde hij door de kracht van de Heilige Geest, dezelfde die Jezus uit de doden deed opstaan. Wie met zulk een Geest verbonden is, komt niet in de dood en Hij verlaat de mens niet bij het sterven. In 2 Timotheüs 1:10 staat dat Christus Jezus de dood van zijn kracht beroofd heeft en dat Hij onvergankelijk leven aan het licht gebracht heeft door het evangelie. De Statenvertaling luidt: 'Hij heeft de dood tenietgedaan' en de Engelse: 'Hij heeft de dood afgeschaft'. Tot Adam werd gezegd: 'Ten dage als gij van de boom der kennis van goed en kwaad eet, zult gij zeker sterven'.

Er is evenwel voor ons een boom des levens en wie daarvan eet, zal eeuwig leven. Jezus sprak: Ik ben het brood des levens. Indien iemand van dit brood eet, zal hij in eeuwigheid leven en wie ervan eet, zal niet sterven' (Joh.6:48-51).

De leer der zielelaap tast het bijbelse fundament aan, dat is dus Jezus Christus. Zij beweert dat de mens die geestelijk opgestaan is, opnieuw moet sterven. Haar aanhangers hebben een godsdienst die aards gericht is en zij houden zich bezig met de zienlijke wereld - waar dood dóód is - en niet met het Koninkrijk Gods. De bekendste tekst in de bijbel is: 'Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Joh.3:16).

Door dit 'eeuwige leven' kan de innerlijke mens het 'eeuwig' volhouden. Dit leven kan niet door de dood aangetast worden, doordat het gedragen wordt door de Heilige Geest. Het is kwaliteitsleven. In 2 Corinthiërs 5:1-10 schrijft Paulus over ons sterven, als van het afbreken van een aardse tent. Hij wijst erop dat de gelovige dan reeds een gebouw heeft van God in de hemel, een eeuwig huis. De apostel verlangde ernaar om in dit hemelse huis zijn intrek te mogen nemen. Het is een 'hemelse woonstede', aangezien het een zuiver geestelijk lichaam is.

Het functioneert dus alleen in de onzienlijke wereld. Wat is nu de opstanding uit de doden? Betekent dit dat de graven opengaan en er zerken opgelicht worden, waaronder dan plotseling mensen verrijzen? Maar hoe gaat het dan met hen die eeuwen geleden stierven en wier graf niet meer bestaat? En met de martelaars die verbrand werden en wier as op het water van de rivier gestrooid werd? Het antwoord vinden wij in 1 Corinthiërs 15:35-49:

'Maar, zal iemand zeggen, hoe worden de doden opgewekt? En met wat voor lichaam komen zij? Dwaas! Wat gij zelf zaait, wordt niet levend, of het moet gestorven zijn, en als gij zaait, zaait gij niet het toekomstige lichaam, maar slechts een korrel, bijvoorbeeld van koren, of van iets anders. Maar God geeft er een lichaam aan, gelijk Hij

dat gewild heeft, en wel aan elk zaad zijn eigen lichaam'. De korrel draagt in zich het onzichtbare leven en dit is het begin van een nieuwe plant. Uit de korrel komt geen nieuwe korrel, maar een nieuwe plant die later nieuwe korrels zal opleveren.

Het nieuwe leven begint bij de wedergeboorte en groeit zoals de plant zich ontwikkelt vanuit de korrel. De korrel wordt niet levend, maar sterft. Doch wat zich in de korrel als leven bevond, ontplooit zich tot een nieuwe plant. Zo wordt het natuurlijke lichaam dat begraven is, niet levend, maar het vergaat, zoals het omhulsel van de zaadkorrel. Het innerlijke leven ontwikkelt zich tot een nieuwe vorm, verschillend van de zaadkorrel, maar overeenkomende met de levenswetten die in hem verborgen waren.

Uit ieder zaad ontwikkelt zich een eigen lichaam. Dit kan een boom worden, of een struik, of een graansoort of een ander gewas. De opgroeiende plant is dus te vergelijken met het geestelijke huis. De verdwijnende korrel ontbindt zich in de aarde, beeld van het natuurlijke lichaam, terwijl de plant zelf zich ontplooit in een andere sfeer, waar licht, lucht en zon is. De bijbel vergelijkt dit geestelijke lichaam met een 'blinkend en smetteloos fijn linnen kleed', dat geweven wordt uit de 'rechtvaardige daden der heiligen' (Openb.19:8).

Bij de wederkomst des Heren worden allen die in Christus ontsliepen, opgewekt, zij zullen het eerst opstaan. Niet hun natuurlijk lichaam, dat in de aarde reeds lang vergaan is, wordt opgewekt, maar hun onzienlijk geestelijk lichaam (1 Cor.15:44).

Opstanding is een opnieuw functioneren in de zichtbare wereld. De ontslapenen hebben gerust van hun werken, maar op een teken van de Allerhoogste rijzen zij op en begeven zich tot de arbeid.

Gods kracht geeft aan hun geestelijk lichaam gestalte, zodat dit de beschikking krijgt over vlees en beenderen, evenals de verheerlijkte Heer dit heeft. Het geestelijke lichaam blijft echter geestelijk, dat wil zeggen alleen onderworpen aan geestelijke wetten en niet aan aardse. Daardoor is het niet afhankelijk van plaats en tijd; men kan dit lichaam niet lokaliseren noch chronologiseren. Hoewel het leven met een opstandingslichaam een mysterie is, willen wij toch een zwakke vergelijking maken. Wij weten dat waterdamp onzichtbaar is. Het is onderworpen aan de wetten voor gassen.

Waterdamp kan zelfs door muren heen dringen. Onder bepaalde voorwaarden wordt het echter omgevormd en wordt zichtbaar in water, mist, ijzel, sneeuw of hagel, die alle aan de wetten van vloeistoffen of vaste lichamen onderworpen zijn. Het opstandingslichaam van Jezus kon zich door gesloten deuren bewegen, maar de Heer kon tevens zeggen: 'Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet dat Ik heb' (Luc.24:39). De opstanding is dus volkomen geschied, wanneer het geestelijke lichaam bij de wederkomst des Heren opgewekt wordt om te gaan functioneren in de zichtbare wereld.

Bij zijn hemelvaart werd Jezus door een wolk 'onttrokken' aan de ogen der discipelen. Hij is nu alleen in de hemelse gewesten, hoewel de mogelijkheid openstaat dat onze Heer in een bepaalde gedaante verschijnt (Marc.16: 12). Wij denken bijvoorbeeld aan wat Johannes op Patmos zag, of aan Paulus van wie meegedeeld wordt dat hij 'voorbested was om de Rechtvaardige te zien en een stem uit zijn mond te horen' (Hand. 22:14).

Tijdens zijn leven op aarde bevindt de christen zich in twee werelden. Met zijn uitwendige mens is hij op aarde

'ver van de Heer in de vreemde' en met zijn inwendige mens is hij 'in Christus', dat is in diens lichaam. Bij het sterven wordt hij losgemaakt van de aardse sfeer en bevindt hij zich nog alleen bij de Heer. Wanneer Jezus terugkeert naar de aarde, wordt Hij vergezeld door de ontslapen heiligen. Wanneer Hij verschijnt, zullen zij met Hem verschijnen. De christenen die dan nog op aarde 'levend achterbleven', zullen dan in een punt des tijds veranderd worden', zodat hun vernederd lichaam gemetamorfoseerd wordt in een onsterfelijk en verheerlijkt lichaam, waarmee zij hun Heer tegemoet kunnen gaan en zich voegen bij de reeds opgestane heiligen (1 Thess.4:16,17).

De tijd is dan gekomen, dat de 'planting des Heren' opnieuw gaat werken en opnieuw vrucht gaat dragen. Van dit 'geboomte des levens' staat, dat het twaalf maal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht gevende en dat haar bladeren (geestelijke gaven) zijn, tot genezing der volkeren (Openb. 22:2).

Tenslotte merken wij op, dat wij in onze behandeling van het fundament van het christendom voorbij moesten gaan aan de laatste opstanding, waarbij de doden, klein en groot voor Gods troon zullen staan. Wij deelden aan het begin van dit hoofdstuk mee, dat wij alleen zouden spreken over hen die deel hebben aan de eerste opstanding. Wie over de laatste algemene opstanding meer willen weten, raden wij aan, te lezen wat wij hierover schreven in 'De gemeente in de eindtijd' en in 'De tweede bergrede'.

EEN EEUWIG OORDEEL

In het laatste deel van het fundament van het christelijke geloof wordt over 'een eeuwig oordeel' gesproken. Evenals de opstanding der doden, voltrekt zich dit als een proces dat naar de volkomenheid leidt: het is scheiding tussen het goede en het kwade, tussen licht en duisternis, tussen wat God toebehoort en wat van de duivel is. Door 'een eeuwig oordeel' werkt God zijn herstelplan met de mens en met de ganse schepping uit. Door Jezus Christus brengt Hij het oordeel tot overwinning (Matth.12:20).

Er is geen verzoening mogelijk tussen licht en duisternis, tussen goed en kwaad, tussen wat God toebehoort en wat van de duivel is, maar er is alleen absolute scheiding. God verzoent Zich niet met de duivel, want deze is de vader der leugen en de oorsprong van de ongerechtigheid; er is voor hem geen herstel mogelijk, doordat er bij hem geen sprake is van beschadiging, verleiding of overweldiging, want hij is de verdorvenheid zelf.

Bij een 'oordeel' (Grieks: crisis = scheiding) worden zaken vaneen gescheiden die niet bij elkander horen, bijvoorbeeld gedachten die met elkaar in tegenspraak zijn, waarvan de ene gedachte niet in overeenstemming is met de gedachte Gods, maar met die van de boze. De duivel kan echter niet bidden: 'Verlos mij van de boze', want hij is alleen wetteloosheid, en er is geen 'algehele verzoening'. Tot aan het optreden van Jezus Christus heeft God de zonde op aarde laten geworden; Hij greep niet in om de mens van de zondemachten te scheiden. Teneinde gerechtigheid op aarde te bewaren en niet alles in ongerechtigheid te laten ondergaan, nam God bij de zondvloed de mensen weg, want Hij zag 'dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de

overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was' (Gen.6:5). Alleen Noach vond genade in de ogen des Heren, 'omdat hij onder zijn tijdgenoten een rechtvaardig en onberispelijk man was. Noach wandelde met God'.

Na de zondvloed verviel de mens van kwaad tot erger. Toen kwam in Babel het occultisme op. Men bouwde daar een tempeltoren, om directe gemeenschap te hebben met de legermachten der duisternis. In het bovenste vertrek zaten de opperpriesters, de tovenaars, de astrologen en de magiërs, die contact zochten met de onzienlijke machten. God merkte op: 'Dit is het begin van hun streven, nu zal niets van wat zij denken te doen voor hen onuitvoerbaar zijn' (Gen.11:6).

De Here belette deze bundeling van krachten der duisternis en vervreemde de mensen van elkander door de spraakverwarring. Vanaf die tijd waren de aanhangers van de valse en occulte godsdiensten onderling verdeeld en hierdoor was hun kracht gebroken.

Teneinde niet alles te laten ondergaan en om gerechtigheid te bewaren, nam God Abraham met zijn nageslacht en stelde hem apart. Israël was zijn erfenis. God reserveerde een plekje, om in de volheid des tijds het herstelwerk te kunnen beginnen. Bovendien gaf Hij aan Israël de wet op de Sinai, opdat het telkens van buitenaf erbij bepaald zou worden hoe de mens moest leven, om aan de wetten van zijn Schepper te voldoen.

De leiders van het volk Israël weken echter zo ver af, dat gezegd moest worden: 'Gij hebt de duivel tot vader en wilt de begeerten van uw vader doen' (Joh.8:14). Slechts een rest van het volk, zoals bijvoorbeeld Zacharias, Elisabeth, Anna en Simeon, waren rechtvaardig voor God en leefden naar alle geboden en eisen des Heren, onberispelijk' (Luc.1:6). Wanneer Jezus op aarde zijn bediening

aanvangt, komt er een essentiële verandering. Gods herstelplan treedt dan in werking. Jezus gaat dan scheiding maken tussen goed en kwaad. De Heer sprak: 'Nu gaat er een oordeel over deze wereld; nu zal de overste dezer wereld buitengeworpen worden' (Joh. 12:31). De overste der wereld is de duivel; deze werd nu verdreven. Dit was nog nooit gebeurd. Het verwijderingsproces van de boze was begonnen. Nog nooit was een mens gescheiden van de duivel die hem bezet had. Onze Heer kwam dus om aan te tonen waar het kwaad vandaan kwam, om de boze machten openlijk ten toon te stellen en om de mens te verlossen.

Hij sprak van Zichzelf: 'Zie, Ik drijf boze geesten uit en volbreng genezingen, heden en morgen' (Luc.13:32) en 'tot een oordeel ben Ik in deze wereld gekomen' (Joh.9:39). Jezus kwam om zondaren te bevrijden en Hij begon in Israël, want 'het oordeel begint bij het huis Gods'. Hij scheidde de mens van het kwade, want God wil niet dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen (2 Petr.3:9).

In een gelijkenis vertelde de Heer heel duidelijk hoe de duivel werkzaam is. Door middel van zijn boze geesten dringt hij in een mens. Deze mens wordt dan zijn huis, dat hij bewoont (Matth.12:44). De onreine machten gebruiken dan het huisraad van de oorspronkelijke bewoner, zoals zijn verstand, zijn gevoel, zijn ogen, oren, handen, en andere ledematen. Wat moet nu gebeuren om de scheiding te realiseren?

Jezus sprak in Mattheüs 12:28-30: 'Maar indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen. Of hoe kan iemand het huis van de sterke binnengaan en al zijn huisraad roven, als hij niet eerst die sterke heeft gebonden? Dan zal hij zijn huis plunderen'.

Het grondwoord voor 'plunderen' is precies hetzelfde als wat in deze tekst door 'roven' vertaald is. Men moet het huis van de sterke binnengaan en deze macht binden, dus machteloos maken. Wanneer dit gebeurt is, krijgt de overweldigde weer de beschikking over zijn vermogens, zijn huisraad. Het herstel volgt dan later. Op deze wijze wordt het huis van de onwettige eigenaar 'geroofd' of afgepakt en teruggegeven aan de rechtmatige eigenaar, de mens. Deze is dan vrij en zal nu de Vader om de Heilige Geest bidden, opdat deze woning in hem maakt. Zo komt dan over dit huis of deze mens het Koninkrijk Gods, dat resulteert in: rechtvaardigheid, vrede en blijdschap, door de Heilige Geest (Rom.14:17).

Ogenblikkelijk laat de Heer dan op deze gelijkenis volgen: 'Wie met Mij niet is, die is tegen Mij, en wie met Mij niet bijeenbrengt, die verstroot'. Wie met Jezus niet bezig is om overweldigden uit de klauwen van de duivel te halen, wie geen boze geesten uitdrijft en zo scheiding maakt in de onzienlijke wereld tussen het goede en het kwade, helpt niet mee om mensen bij elkander te brengen voor het Koninkrijk Gods, maar jaagt dezen uit elkaar, zodat zij als dolende schapen verstrooid worden, ondanks alle goede bedoelingen en predikaties. De gelovigen, als medewerkers van Jezus, zullen dus zijn methode en zijn wijze van handelen moeten overnemen, om met Hem het oordeel tot overwinning te brengen.

Hij gaf de opdracht: 'Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitdrijven' (Marc.16: 17). Wanneer dit gebeurt, steigeren de godsdienstige of 'vrome' geesten, maar het volk leeft en prijst de naam van Jezus.

Het evangelie van het Koninkrijk der hemelen houdt in dat in de inwendige mens een scheiding wordt aangebracht en

ziekte-, zonde- en leugenmachten verdwijnen. Dan komt het Koninkrijk Gods over de mens.

Wanneer zo'n bevrijdde mens met de Heilige Geest vervuld is, wordt zijn natuurlijke leven hersteld en is hij afgezonderd om als een 'levende steen' ingevoegd te worden in de tempel Gods, dat is de ware gemeente. Op deze wijze vergadert de Heer een gemeente die onder het oordeel is doorgestaan en die Hij onbevlekt en onberispelijk aan de Vader kan voorstellen. Hij heelt de breuk en geneest de wonde, want 'het geknakte riet zal Hij niet verbreken en de walmende vlaspit zal Hij niet uitdoven, voordat Hij het oordeel tot overwinning heeft gebracht'. De grote barrière die in de weg lag om het oordeel tot overwinning te brengen, was de zondes Schuld. Door zijn lijden en sterven heeft Jezus deze last in de hemelse gewesten weggedragen. Toen kon de Vader allen die de Zoon wilden volgen 'een plaats geven in de hemelse gewesten' (Ef. 2:6).

God heeft het oordeel aan de Zoon gegeven, en deze schakelt zijn gemeente als medewerkers in. Of weet gij niet, dat de heiligende wereld zullen oordelen! ... Weet gij niet, dat wij over engelen zullen oordelen?' (1 Cor 6:2,3). Het werk van de gemeente heeft tot doel, om evenals de Meester, boze geesten of onheilige engelen te verdrijven, dus scheiding te maken in allen die overweldigd zijn door de duivel en die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid. Zij doet dit in de naam van Jezus en door de kracht van de Heilige Geest. Zo ontstaat een gemeente, waar broeders en zusters meehelpen een scheiding te maken tussen goed en kwaad in het leven van zwakken, zieken en gebondenen.

Zij doen dit evenwel allereerst in eigen leven. De apostel zegt: 'Indien wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet onder het oordeel komen' (1 Cor.11:31).

Om een ander voorbeeld te gebruiken: zij leggen af de werken der duisternis, de oude mens (dat is de mens die geleid en bestuurd wordt door de boze machten), de leugen (dus ook de dwaalleer), alle vuilheid en alle kwaadsprekerij (Rom.13:12, Ef. 4:22,25, Jac.1:21 en 1 Petr.2:1).

Men kan dus een mens die zwaar gebonden is, die onderligt in de strijd tegen de boze, helpen, door bij hem de machten te binden en deze uit te drijven. Zo'n persoon is dan vrij, maar men kan door 'bediening' hem niet geestelijk laten groeien. Hij zal zich moeten uitstrekken naar de doop in de Heilige Geest, en door de kracht Gods zal hij moeten groeien naar de mannelijke volwassenheid. De Heilige Geest is de levensgeest van het lichaam van Christus; deze geeft de groei en de ontwikkeling. Immers: 'Het is God die de wasdom geeft' (1 Cor.3:7).

De Geest van God die in de gelovigen woont, zal overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel (Joh.16:8). De Geest blijft aanwijzen wat goed en wat kwaad is, en geeft de gelovige de kracht het kwaad te verdrijven of af te leggen en te weerstaan, maar het goede te behouden, zodat de gelovige leven kan in gerechtigheid.

De Heilige Geest is ook gegeven om 'onze ziel te troosten' of te genezen, zodat ons gevoelsleven, ons verstand en onze wil, niet langer beïnvloed door de machten der duisternis, weer op de juiste wijze gaan functioneren. Ook het woord Gods oordeelt. In Hebr. 4:12 staat: 'Want het Woord Gods is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard en het dringt door, zó diep, dat het vaneen-scheidt ziel en geest, gewrichten en merg, en het schift overleggingen en gedachten des harten'. Door het woord van God wordt de ziel gescheiden van de zondemachten, de geest des mensen van de leugengeesten,

en zijn lichaam van de ziektemachten, want er staat: 'Hij zond zijn woord, Hij genas hen' (Ps.107:20).

Een mens kan zichzelf niet oordelen, indien hij twijfelt of op twee gedachten hinkt. Daarom zullen de overleggingen van zijn hart ook gescheiden moeten worden. Wanneer gedachten in hem opkomen, wanneer profetieën uitgesproken worden, zal er een controle moeten zijn door het Woord Gods, en door de Heilige Geest zal de leugenachtige gedachte die tot dwaling en tot ongerechtigheid leidt, buiten het denken gehouden moeten worden.

Het kind van God zal één moeten zijn in zijn denken, dus gelijkgericht met de woorden van zijn Heer, zoals er staat: 'Opdat zij één zijn, gelijk wij één zijn' (Joh.17:22). Wanneer de gemeente op deze wijze de oordelende en scheidende werking van het Woord Gods ondergaat, wordt vervuld: 'Haar reinigende (dus scheidende van de vuilheid) door het waterbad met het woord, en zo zelf de gemeente voor Zich te plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, zó dat zij heilig is en onbesmet' (Ef. 5:26,27). Wij zien dus dat het oordeel begint bij het huis Gods, de gemeente. Tot haar wordt gezegd: 'Weest heilig, want Ik ben heilig', dat wil zeggen: afgezonderd van het kwaad en geheeld (1 Petr.1:16). Het oordeel wordt in haar tot overwinning gebracht. Het kwade wordt overwonnen door het goede en de gemeente kan het einddoel des geloofs, de volkomenheid, bereiken.

Wanneer de gemeente 'de mannelijke rijpheid' bereikt heeft en voltallig is, komt er een scheiding met de zichtbare wereld. 'Wanneer de vrucht rijp is, laat hij er terstond de sikkels slaan, omdat de oogsttijd aangebroken is' (Marc.4:29). Dan is het tijdstip gekomen dat de Heer Zich met zijn voltallige gemeente in de zichtbare wereld zal openbaren.

Van Christus Jezus wordt gezegd, dat Hij levenden en doden zal oordelen (2 Tim.4:1). Wanneer Hij wederkomt, zal Hij een scheiding maken tussen degenen die dan op de aarde leven. Zij die het oordeelsproces ten volle in zich hebben laten doorwerken, zullen in een punt des tijds veranderd worden en de anderen niet. Ook de doden zullen geoordeeld worden, want degenen die in Christus ontslapen zijn, zullen opstaan en met Hem wederkomen, en anderen zullen in het dodenrijk blijven (1 Thess.4:16,17).

Met zijn gemeente die naar lichaam, ziel en geest de onberispelijkheid bezit en die het beeld van haar Heer in alles gelijkvormig is, zal Jezus de wereld regeren tijdens het zogenaamde duizendjarige rijk.

Toegerust met de gaven en krachten van de toekomstige eeuw zal 'dit koninklijke priesterschap en deze heilige natie' (1 Petr.2:9) de schepping verlossen van de boze machten. Het oordeel dat bij het huis Gods begonnen was, zal dan over de gehele aarde gaan. Wie zich dan laat reinigen, zal behouden worden. Wie weigeren, zullen door de vloek getroffen worden, dat wil zeggen: een prooi worden van de boze geesten (Jes.65:20). In het duizendjarige rijk worden alle levenden geoordeeld: de goeden worden ingevoegd in het nieuwe Jeruzalem en de kwaden gaan naar het dodenrijk.

Daarna volgt het laatste oordeel, waarvan wij lezen in Openbaring 20:11-15. De gestorvenen worden geoordeeld naar hun werken. Wie het goede gedaan hebben, ontvangen de opstanding ten leven en wie het kwade bedreven hebben, worden veroordeeld (Joh. 5:29). Dit is de definitieve scheiding tussen goed en kwaad. De barmhartigen, de vredestichters, zij die hongerden en dorstten naar de gerechtigheid, ontvangen dan eeuwig leven. De goddelozen, de tovenaars, de leugenaars,

worden geworpen in de poel des vuurs, een beeld van de concentratie van de machten der duisternis. Dan is het oordeel voltrokken, volkomen en voor eeuwig. Nu volgt alleen nog de heling der ziel en de vervulling met Gods Geest voor allen die tot het nieuwe Jeruzalem behoren. 'De bladeren (geestelijke gaven) van het geboomte des levens (de gemeente) zijn tot genezing der volken' (Openb. 22:2).

Jezus sprak: 'Nu gaat er een oordeel over deze wereld'. Nú is de oordeels 'dag' begonnen. Dit is geen 'dag' in de gewone betekenis van het woord, maar een periode. Het oordeel vangt aan bij het huis Gods, waar scheiding komt tussen het goede en het kwade. Uit alle volken, talen en naties komt de onberispelijke gemeente te voorschijn. In het duizendjarige rijk komt het oordeel over de dan levenden en daarna over alle doden. Dit is dan het einde van de 'dag' des oordeels.

De apostel schreef: 'Het hechte fundament Gods heeft dit merk: De Here kent de zijnen, en: Een ieder, die de naam des Heren noemt, breke met de ongerechtigheid' (2 Tim.2:19). Wanneer in het leven scheiding is gemaakt tussen goed en kwaad, is duidelijk herkenbaar wie aan God toebehoort.

Wat de menselijke zijde betreft, geldt: er is een breuk met de ongerechtigheid gekomen. Daarom is het oordeel er nu. Christendom is een manier van leven naar de wetten Gods, dus in gerechtigheid. Geen andere godsdienst kan dit bewerken, want geen ander geloof kan de schuld wegnemen en ons zo tot rechtvaardigen maken in de onzienlijke wereld.

Als volle-evangeliechristenen willen wij het gehele fundament in ons leven rond hebben, inclusief het hierboven genoemde waarmerk. Daarom moeten deze zaken onderwezen worden aan een ieder die Jezus volgen

wil. Waar het fundament geheel of gedeeltelijk ontbreekt, kan Gods Geest niet verder bouwen. Niemand kan ongestraft de leer van het fundament aantasten, want daarmee tast hij Jezus aan en het plan voor de bouw van de tempel Gods, welks kunstenaar en bouwmeester Jezus Christus is.

BOUWEN OP HET FUNDAMENT

Nu wij achtereenvolgens de pijlers van het fundament van het christelijk geloof behandeld hebben, wijzen wij er samenvattend op, dat dit fundament Jezus Christus is. Er staat: 'Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus kan niemand leggen' (1 Cor.3:11). Onze Heer is geen wazige of sentimentele figuur van wie men de afbeelding aan de muur heeft hangen, maar Hij is de weg der waarheid, het Woord Gods. Het bijbelse fundament is onlosmakelijk met zijn persoon en werk verbonden; Hij is er identiek mee. Dit blijkt uit het volgende:

Bekering van dode werken. Wanneer God in het oude verbond zijn volk tot bekering opriep, moest het terugkeren naar de oude paden die het verlaten had, opdat het weer vergeving kon ontvangen en in genade zou worden aangenomen.

In het nieuwe verbond roept God allen overal op tot bekering, dus ook hen die niet tot zijn volk behoren (Hand.17:30). De mensheid kan zich bekeren, omdat Jezus door zijn lijden en sterven haar schuld verzoend heeft en daardoor de barrière die haar van God scheidde, wegnam. Er is geen bekering mogelijk buiten het verzoenend werk van onze Heer en daarom is Hij het fundament van de bekering van dode werken. Paulus kon in 2 Corinthiërs 5:19,20 'in naam van Christus' vragen: 'Laat u met God verzoenen'.

Geloof in God. Ieder mens mag de belofte van Christus aangrijpen, dat is dus: geloven in God, 'want hoeveel beloften Gods er ook zijn, in Hem is het: Ja; daarom is ook

door Hem het: Amen' (2 Cor.1:20). Zo is Christus ook het fundament van het geloof in God.

Doop in water. Bij zijn doop in water getuigt de gelovige dat hij de verzoening door Christus teweeggebracht, aanvaard heeft, en dat hij dus een rechtvaardige is, wiens schuld is gedelgd en die opgestaan is tot een nieuw leven. Christus is dus het fundament van de doop in water, die ook in zijn naam wordt uitgevoerd.

Doop in de Heilige Geest. Johannes de Doper getuigde aangaande onze Heer: 'Die zal u dopen in de Heilige Geest' (Matth.3:11). Ook deze pijler van het fundament is dus verbonden met de naam en het werk van Jezus Christus, want de verhoogde Heer, is de dooper in de Heilige Geest.

Oplegging der handen. Deze handeling, hetzij tot genezing en bevrijding, tot ondersteuning bij het ontvangen van de Heilige Geest, bij het verkrijgen van het geestelijk ambt, bij het opdragen van kinderen, hetzij bij huwelijksinzegening, geschiedt steeds onder het aanroepen van de naam van Jezus Christus. Hij stond ons toe zijn naam te gebruiken en daarmee zijn autoriteit. Daarom is Jezus Christus het fundament van de oplegging der handen.

Opstanding der doden. 'Ook belijdt de gelovige dat hij samengegroeid is met hetgeen gelijk is met de opstanding van Christus (Rom.6:5). Het proces van opstanding der doden vangt aan, wanneer hij in Christus, dat is in zijn mystiek lichaam zijnde, een plaats ontvangt in de hemelse gewesten (Ef.2:6). Jezus Christus is de eerste uit de opstanding en wij staan met Hem op tot een nieuw leven. Daarom is Hij het fundament van de opstanding der doden.

Een eeuwig oordeel. De gelovige weet dat de Vader het oordeel aan de Zoon gegeven heeft en dat het woord van Christus scheiding maakt tussen goed en kwaad, tussen licht en duisternis. Hij weet ook dat Christus dit oordeel in het leven van zijn volk realiseert door zijn Geest, en dit ook verder tot een eeuwige overwinning zal brengen in de ganse schepping. Daarom is Christus het fundament van een eeuwig oordeel.

Christus woont in iedere gelovige, als het fundament in het hart gelegd is. Wanneer Hij zijn gemeente bijeenvergadert, ligt het fundament collectief in haar. Het fundament van het christelijke geloof is een leer of een prediking aangaande Christus, die aanvaard en gerealiseerd moet worden om Het Koninkrijk Gods binnen te gaan. Om een ander beeld te gebruiken: Christus is de deur, waardoor wij op de hoge, dit is de smalle weg kunnen komen. Het werk van Jezus hier op aarde bestond in het leggen van het fundament. Zijn prediking bepaalde het volk bij de Vader die in de hemelen is, bij diens wil en diens wet, en door zijn bediening maakte Hij de mensen gezond en vrij. Hij herstelde het natuurlijke leven. Als Heiland maakte Hij gave mensen. Een melaatse kan bijvoorbeeld geen goede werknemer zijn en geen goede buurman. Een overspeler is geen goed echtgenoot of goede vader. Zij zijn dus zelfs in het natuurlijke leven niet tot 'goed werk' bekwaam.

Jezus is rondgegaan, wèl doende en genezende allen, die door de duivel overweldigd waren, want God was met Hem (Hand.10:38). Hij sprak: 'Zij die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij, die ziek zijn. . 'Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars' (Matth.9:12,13). Jezus was geen wonderdoener die door verbazingwekkende tekenen de aandacht op Zich wilde vestigen, maar Hij predikte het Koninkrijk Gods; zijn

wonderen behoorden bij zijn bediening, want dit Koninkrijk resulteert in: vrede, gerechtigheid en blijdschap. Daarom waren genezing en bevrijding nodig. Iemand die geen gewoon natuurlijk leven kan leiden, is zeker niet in staat een goed en vruchtbaar geestelijk leven te openbaren. Wij zeggen niet dat mensen met lichamelijke en psychische tekorten en met gebondenheden niets kunnen doen in het Koninkrijk der hemelen, maar als zij, genezen of bevrijd waren, zouden zij meer en beter kunnen arbeiden. Jezus maakte het mogelijk dat de mensen de overstap naar de hemelse gewesten zouden nemen. Zelfs de zwakken van geest, de zwaar gebonden en de gehandicapte zieken zagen nu een weg tot ontkoming. Ook voor hen zou waarheid worden: 'Zalig de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen'.

Wij wijzen er nadrukkelijk op, dat Jezus door zijn lijden en sterven de schuld wegnam van alle mensen, niet alleen van zondaars en goddelozen, maar ook van rechtvaardigen naar de wet, van barmhartigen en liefdevolle mensen, 'omdat allen gezondigd hebben' (Rom. 5:12).

Na zijn heengaan sloot Hij zijn leer aangaande de eerste beginselen af met de uitstorting van zijn Geest. Voortaan zouden zij die gerechtvaardigd waren door het geloof ook bekwaam zijn om door de Geest als rechtvaardigen te leven en de boze te overwinnen. Door de kracht en de begaafdheden van de Heilige Geest zouden velen de voetsporen van hun Meester kunnen drukken. De apostelen hebben de leer van Jezus Christus verder gepredikt en uitgewerkt. Daarom is er sprake van een gemeente die gebouwd is op het fundament van apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is, door zijn lijden en sterven.

Paulus schreef: 'Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een kundig bouwmeester het fundament gelegd, waarop een ander voortbouwt' (1 Cor.3:10). Alleen op het bijbelse fundament wordt de ware gemeente gegrondvest. Waarschuwend voegde de apostel eraan toe: 'Maar een ieder zie wel toe, hoe hij daarop bouwt' en 'Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?' In hun brieven schrijven de apostelen zelden over het fundament. Dit was immers reeds door hen gelegd. Op welke wijze dit gedaan was, vermeldt ons het boek van de Handelingen der apostelen.

Daarom kan de Hebreeënschrijver het zesde hoofdstuk aanvangen met de woorden: 'Laten wij daarom het eerste onderwijs aangaande Christus laten rusten en ons richten op het volkomene, zonder opnieuw het fundament te leggen'. Slechts als het fundament, zoals in onze dagen, verbrokeerd is of aan alle kanten aangetast wordt door verkeerde inzichten, zullen wij erop moeten terugvallen: 'Dat zullen wij doen, indien God het ons vergunt'. De moeilijkheid is dat wij voor de opbouw van de tempel Gods geen 'Handelingen der apostelen' bezitten. Daarom zijn wij aangewezen op de raadgevingen, uitspraken, vermaningen en gebeden, die wij in de brieven van de apostelen vinden. Wij moeten zelfs rekening houden met het feit dat de wijze waarop de tempel Gods voltooid zal worden, een verborgenheid is gebleven. Het is aan Gods knechten en profeten bekend gemaakt als 'het geheimenis van God' (Openb.10:7).

Paulus heeft de voltooiing gezien, toen hij opgetrokken werd tot in de derde hemel en hij de uiteindelijke schoonheid mocht aanschouwen van het paradijs Gods, waarin het geboomte des levens (evenals de tempel een beeld van de gemeente) met alle andere bomen volmaakt functioneerde. Hij mocht er echter niet over spreken.

De tempel Gods die op het fundament verrijst, is de opbouw van een woonstede Gods in de geestelijke wereld. De Heilige Geest die intrek genomen heeft in de gelovige, en Zich daar verbonden heeft met diens geest, vormt hem tot een waardige woning voor de Allerhoogste. Zo wordt een kind van God een tempeltje of 'levende steen'. Waar veel van deze stenen tezamen gevoegd worden, ontstaat een gemeente, een geestelijk huis Gods (1 Petr.2:5). Uiteindelijk vormt de gemeente van alle tijden en van alle plaatsen de volmaakte tempel Gods. Wij onderscheiden dus drie zaken:

de opbouw van de tempel Gods in ieders leven; de opbouw van de gemeente, waarvan de leden onderling verbonden zijn door de band der liefde en die zich, aan de waarheid houdende, tezamen onder leiding van hun herders en leraars opwassen als een huisgezin Gods; en tenslotte de groei van de gemeente van alle eeuwen, die het voltallige en volmaakte lichaam van Christus vormt. Let erop dat de Hebreeënschrijver vermaant dat wij ons richten zullen op het volkomene of op het volmaakte. Het vorige hoofdstuk eindigde hij met te spreken over geestelijk 'volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad'. In de apostolische brieven worden wij vermaand toe te nemen in geloof, wijsheid en kracht. Men moet weten waar het op aankomt.

Paulus bad dat de inwendige mens mocht groeien en dat iedere gelovige met kracht versterkt zou worden. Het doel van God is en blijft: de volmaakte mens: 'Opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust' (2 Tim.3:16).

Deze uitspraak geldt niet voor de doden, want die rusten van hun arbeid, doch voor de levenden. Omdat het christendom het fundament verlaten heeft, werd ook de

weg der heiligmaking afgesloten. Het bereiken van de volkomenheid werd weggeschoven tot na dit leven. De volmaaktheid wordt echter niet plotseling bij het sterven geschonken, maar zij is het resultaat van een groei of ontwikkelingsproces, zoals er staat: 'Totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dan zijn wij niet meer onmondig' (Ef. 4:13).

De meeste christenen verwachten de oplossing van hun problemen van de laatste vijand, de dood: 'Daar worden alle raadselen onthuld'. De apostel schreef echter: 'Niet, dat ik het reeds verkregen zou hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht'. Het is duidelijk dat een verstandig mens niet streeft naar een ideaal dat niet te verwerkelijken valt. Paulus had echter geen 'vrome' wensen waarover hij dierbaar mediteerde, hij joeg geen hersenschim na, maar werd beheerst door deze ene gedachte: 'Maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt, en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel' (Filip.3:12,14). Dit is slechts te realiseren, wanneer de mens in Gods Geest gedoopt is en de geestesgaven in hem werkzaam zijn.

In de doop des Geestes geeft God Zichzelf en krijgt Hij gemeenschap met de menselijke geest. Zoals een man en een vrouw tezamen in één huis wonen, zo vertoeven in de tempel Gods, dat is in de christen, de Heilige Geest en de menselijke geest.

Nu bestaat er een ontplooiing van de menselijke geest die gelijke tred behoort te houden met de ontwikkeling van het natuurlijke leven. Zo is er ook een ontplooiing van de Heilige Geest in ons, die gelijke tred houdt met de

ontwikkeling van ons geestelijke leven, inzonderheid met die van ons geloof.

Ook de intensiteit van onze liefde speelt een belangrijke rol. Door haar zullen wij onze kennis van God en zijn Koninkrijk willen vermeerderen en de geestelijke gaven tot ontwikkeling willen brengen, tot dienstbetoon, waardoor wij onze broeders en zusters kunnen bijstaan. Naarmate wij verder in de eindtijd komen, neemt de menselijke kennis toe, maar ook de goddelijke kennis wordt vermeerderd (Dan.12:4).

Door zijn geest weet de mens wat in hem is, maar door de Heilige Geest leert hij de gedachten Gods kennen en leert hij ook verstaan wat in een ander mens is. Er staat: 'Wie toch onder de mensen weet, wat in de mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is ? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods. Wij hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God' (1 Cor. 2:11,12).

Door deze Geest kunnen wij het goede van het kwade onderscheiden. De bijbel roept ons op, naar de liefde en naar de geestelijke gaven te ijveren. Streven naar de uitingen des Geestes betekent, de inwonende geest voorrang verlenen. Wij treden zelf achteruit en laten Hem prevaleren om zijn geestelijke gaven tot openbaring te brengen. Er is geen andere weg om tot de volkomenheid te geraken.

In het natuurlijke leven zijn er mannen, die nooit tot ontplooiing komen, doordat hun vrouw voor hen gaat staan. Zo belemmeren vele christenen de Heilige Geest en weigeren Hem de eerste plaats te geven. De Geest dringt Zich niet op en werkt ook niet met ellebogen, hoewel Hij de sterkere is.

Hij respecteert onze persoonlijkheid, zoals Hij verlangt dat wij zijn Godheid zullen eerbiedigen. Daarom kan de gemeente van Jezus Christus nooit tot haar doel, de volkomenheid geraken, zonder te ijveren naar de geestelijke gaven.

Vele christenen worden geïrriteerd wanneer zij het woord 'volmaaktheid' horen.

Het merkwaardige is dat zij de perfectie in het natuurlijke leven vaak wel zoeken. Zij besteden veel aandacht aan de inrichting en verfraaiing van hun huis, aan hun uiterlijk voorkomen en ze zijn wekelijks bezig om hun auto glanzend te houden. Deze volmaaktheid is echter altijd maar van korte duur en vraagt veel tijd, geld en inspanning.

Men begripe ons niet verkeerd: deze dingen zijn niet verboden, maar 'niet alles is nuttig'. In ieder geval is het inconsequent om alles in het natuurlijke leven met veel moeite voor elkaar te krijgen, terwijl men in het geestelijke leven dat hiermee parallel dient te lopen, niet het optimale wil bereiken.

Jezus leerde ons dan ook de volmaaktheid in de hemelse gewesten te zoeken, het onzienlijke leven, zoals de hemelse Vader ook bezit (Matth.5:48).

Martha wilde de volmaakte gastvrouw zijn, maar onze Heer getuigde dat Maria het betere gekozen had, toen Hij zei: 'Martha, Martha, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen, maar weinige zijn nodig of slechts één; want Maria heeft het goede deel uitgekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen' (Luc.10:41,42). Het natuurlijke leven hoeft dan niet verwaarloosd te worden. Wij zijn ervan overtuigd dat Maria na het heengaan van haar gasten, ongetwijfeld haar aardse tekorten aangezuiverd heeft. Dit is evenwel zeker, dat wie de hemelse

volmaaktheid zoekt, hier op aarde wel eens met het onvolmaakte genoegen zal moeten nemen.

Er zijn ernstige christenen die veel spreken en schrijven over heiligmaking. Hun principiële fout is evenwel, dat zij het doel op een andere wijze willen bereiken dan Jezus zelf. Onze Heer werd gedoopt in de Heilige Geest en in Hem werd niets gevonden dat deze Geest belette zijn gaven te ontplooiën. Door de Geest hoorde Hij de stem van de Vader en deed Hij wat Hij de Vader zag doen. Maar deze christenen spannen zich in om zelf iets te doen; bovendien slaan zij het gebod, om naar de uitingen des Geestes te ijveren, in de wind. Hun ernst is slechts camouflage van gebrek aan kracht van de Heilige Geest. Zij willen een scheiding brengen in de woorden van God. Paulus schreef om de gemeente op te bouwen en een weg te wijzen 'die nog veel verder omhoog voert': 'Jaagt de liefde na en streeft naar de gaven des Geestes' (1 Cor. 12:31 en 14:1). Zij verachten deze vermaning en zeggen dat de liefde alleen voldoende is.

Veronderstel dat een moeder doodziek is en haar baby niet kan voeden of helpen. Wil deze vrouw haar kind liefde bewijzen, dan zal zij toch eerst gezond en sterk moeten zijn, kracht en bekwaamheid moeten bezitten om haar kind te verzorgen.

Wanneer een poesje met zijn poot in een ratteklem vastzit, moeten wij het dier niet allereerst over de kop aaien en er vriendelijke woorden tegen zeggen, maar het bevrijden. De gemeente wordt daar gebouwd waar de liefde en de geestelijke gaven beide functioneren. Liefde is de positieve benadering die de leden van de gemeenten ten opzichte van elkander hebben en die zich uit in het dienen, helpen en ondersteunen. Liefde zonder gaven maakt krachteloos en gaven zonder liefde maken het leven van de christen tot een ijdele vertoning. Paulus schrijft dat men

op het fundament kan bouwen met hout, hooi en stro, of met goud, zilver en kostbaar gesteente.

In het eerste geval spreekt het beeld van materiaal dat niet tegen vuur bestand is en van hetgeen op de aarde gegroeid is. Hout, hooi, en stoppelen fuseren en associëren zich met vuur. Zo kan men op het fundament een organisatie bouwen, een tempel met handen gemaakt, kerkbesef bijbrengen, ceremonieën voorschrijven, leerstukken ondertekenen en deze bindend verklaren of in allerlei uitwendigheden zijn kracht zoeken. Men bouwt dan in de zienlijke wereld. Men kan ook vluchten in allerlei activiteiten en menen dat het geestelijke leven groeit naarmate men meer werkzaamheden voor de Heer verricht. Dan volgen gejaagdheid, spanning, pressie en onrust. Zo'n bouwwerk is niet bestand tegen de ontbindende machten van het rijk der duisternis, waarvan het vuur beeld is.

Men kan ook bouwen met goud, zilver en kostbaar gesteente. Dit zijn geen bouwstoffen die in het openbaar op aarde groeien, maar deze worden in het verborgene gevonden. In het beeld van het hemelse Jeruzalem worden zij als bouwstoffen genoemd.

Slechts de Heilige Geest kan door zijn gaven het geestelijke materiaal aanvoeren. In het Koninkrijk Gods gaat het om de groei van de inwendige mens. Een 'pop' wordt een vlinder vanwege een groeiproces. De korrel wordt een plant, doordat er een levensgeest in verborgen is. Het kind van God komt tot de mannelijke rijpheid, doordat zijn inwendige mens opwast.

Om de volmaaktheid te bereiken, behoeven wij ons niet in te spannen en ervoor te werken, maar het is een geestelijk groeiproces dat zonder spanning behoort te verlopen. De vijand wil echter een kink in de kabel brengen. Voor onszelf hebben wij slechts strijd om de vijand af te houden

en te weerstaan. Ook Jezus kende deze worsteling tegen de onzichtbare machten. De ene maal sprak Hij: 'Hij komt en vindt in Mij niets' en de andere maal sprak Hij: 'Ga weg, satan'!

Daarom ijveren wij ernaar, de wet des Geestes in ons te laten functioneren. Want de wet van de Geest des levens (leven is altijd een groeiproces) heeft u in Christus Jezus (in zijn lichaam zijnde) vrij gemaakt van de wet der zonde en des doods (die door de boze geesten functioneert)' (Rom.8:2).

'Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen die boven (in de onzichtbare wereld) zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen die boven zijn, niet die op de aarde (in de uitwendige en zichtbare wereld) zijn.

Want gij zijt gestorven (voor de zonde) en uw leven is verborgen met Christus (in zijn lichaam, de gemeente) in God' (Col.3:1-3).